

“LIEDAGA STĀSTI”

eTwinning projekts

**Majoru vidusskolas 4. klases skolēni,
Jēkabpils 3. vidusskolas 3. a un 4. b klases skolēni,
skolotājas Elita Laukalēja, Mārīte Viļuma, Inita Beinaroviča.**

2021

Edgars Aleksējevs, Majoru vidusskola, 4. klase
Toms Audzers, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Migrējošie gliemežvāki

Pie Baltijas jūras līča, manā skaistajā Jūrmalā var vērot, kā uzlec un kā saule noriet, noglāstot jūras līča piekrasti, kā ieripinās putojošos līča viļņu apskāvienos.

Saulei atspīdot dzeltenās pludmales smiltīs, es sastapu krāsainus gliemežvāku migrantus. Tie bija ieritinājušies jūras aļģēs, kuras jūra izskaloja piekrastē. Gliemežvāki bija migrējuši no tālajām Ziemeļu zemēm, mērojuši garu ceļu un nonākuši pie manis Jūrmalā. Tie bija krāsu bagāti un neparasti, izcēlās ar savu cēlo izskatu un nopietno rakstu.

Katrs no viņiem stāstīja savu stāstu. Es pacēlu vienu no tiem, kurš izskalojies bija vistuvāk krastam. Paņēmu to plaukstā un ieklausījos garajā ceļojuma stāstā. Tas bija atceļojis no Somijas sniegotajiem krastiem.

Kad rokās paņēmu koši rozīgo, ar baltiem punktiņiem klāto gliemežvāka čaulu, tas aizveda mani ceļojumā uz Lietuvas baltajām smilšu pludmalēm.

Ir tik jauki apzināties, ka katram gliemežvākam ir savs stāsts, ko mēs varam vien iztēloties savās domās un fantāzijās.

Toma Audzera ilustrācija

Ulrika Allere, Majoru vidusskola, 4. klase
Stefans Budens, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Mazais kociņš

Reiz dzīvoja mazs kociņš, kuram patika ceļot. Tas ceļoja pa jūru.

Bet kādu dienu mazo kociņu sagrāba kaija.

“Nē, laid vaļā!” lūdzās kociņš, bet kaija lidoja tālāk, jo domāja, ka tas ir tārps.

Kaija to nesa saviem bērniem. Kaijai bija četri bērni, taču tārps jeb kociņš bija viens. Kad kaija atlidoja, tā saprata, ka tārps vai drīzāk kociņš ir viens. Kaija domāja un domāja, un beidzot izdomāja pamēģināja salauzt kociņu. Viņa lauza un lauza, bet nekas neizdevās, jo kociņš bija stiprs. Viņa saprata, ka nav jēgas to turpināt, un nometa kociņu jūrā.

Nu kociņš ir brīvs un bija atpakaļ jūrā! Kociņš peldēja un peldēja, beigās to izskaloja krastā. Pēc tam saimnieks ar suni gāja spēlēties un pastaigā pa liedagu.

Kad suns piegāja padzerties, viņš ieraudzīja šo kociņu. Tas padzērās un paņēma kociņu paspēlēties. Viņš gāja pie saimnieka ar kociņu mutē. Beigās saimnieks meta koku un suns skrēja pakaļ, un tā vairākas reizes, bet kociņam reiba galva...

Bija jau vakars, un suns ar saimnieku gāja uz mājām. Saimnieks paņēma kociņu, lai sunim nākamreiz būtu ar ko spēlēties, un tā kociņš atrada jaunas mājas un jutās noderīgs.

Stefana Budena ilustrācija

Daniels Ansbergs, Majoru vidusskola, 4. klase

Dita Čirica, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Gliemežvāks

Pludmalē gulēja balts gliemežvāks. Tas mirdzēja no saules stariem un bija neparasti skaists. Bet bija arī ļoti noskumis. Gliemežvāks ļoti ilgojās pēc gliemeža. Gliemezis bija viņu pametis.

Kādu dienu viņš izdomāja beigt bēdāties un atrast sev jaunu draugu. Gliemežvāks nolēma vēl mazliet pagulēt uz siltajām smiltīm un tad sākt meklēt draugu.

Bija skaista un saulaina diena. Te pēkšņi viņš pamanīja, ka no jūras tiek izskalots tāds pats gliemežvāks kā viņš.

Bet tajā bija gliemezis, un tas aizrāpoja. Pēkšņi uzpūta liels vējš. Tas nebija vējš, tā bija vētra! Nabaga gliemežvāks! Tas kūleņoja, meta riņķus! Kad vētra bija galā, tas attapās. Sākumā viņš nesaprata, kur atrodas. Gliemežvāks bija liedagā.

Tas peldēja rāmi kādu nedēļu, un šķita, ka kaut kas uzbrūk, bet nē, tas uzpeldēja uz mazas saliņas.

“Kur es atrodos?” gliemežvāks nesaprata. Tad kāds cēla to augšā...

Viņš bija atradis draugu! Tas bija gliemezis, kuram sala, jo nebija savas mājas! Gliemezis aizrāpoja, un gliemežvāks ieraudzīja daudzus tādus pašus kā viņš! Tā viņš sadraudzējās ar visiem un dzīvoja uz mazās saliņas!

Ditas Čiricas ilustrācija

Solvita Apse, Majoru vidusskola, 4. klase
Miķelis Džeriņš, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Putīgās putas

Reiz sensenos laikos viena maza meitenīte brauca uz jūru. Bet viņai kaut kas nebija skaidrs – kāpēc pludmalē bija visur putas? Putas bija dzeltenīgas un oranžīgas, meitenīte nevarēja saprast. No kurienes tās nāk? Meitenīte paprasīja tētim, tētis arī nezināja. Mamma arī pat nezināja. Meitenīte turpināja izmeklēt, kas ir šīs putas. Bet pēkšņi viņai ienāca doma, kad šīs putas varētu būt no netīra ūdens. Cilvēki rada piesārņojumu neapdomīgas rīcības dēļ, izlejot dabā ķīmiskas vielas. Tās iesūcas zemē un ar lietus ūdeņiem tiek ieskalotas blakus esošajās ūdenstilpnēs. Tālāk no mazajām upēm netīrais ūdens ieplūst lielākās, līdz beidzot ietek jūrā. Jūra bango, sakūlot putas no ūdens, kāds tajā ietecējis. Tā rodas putu dzeltenīgā un oranžīgā krāsa.

Viņu nelika mierā doma par redzēto. Ko varētu darīt, lai cilvēki nepiesārņotu ūdeņus? Kas būtu jādara, lai mēs novērtētu, cik labi dzīvot tīrā vidē? Jārīkojas!

Miķeļa Džeriņa ilustrācija

Ramona Bautre, Majoru vidusskola, 4. klase

Elza Ērgle, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Baltā spalva

Es stāstīšu par baltu putna spalvu, kuru atradu pie jūras.

Kādā saulainā rītā lidoja skaists, balts putniņš. Viņš ieraudzīja lielu, ļaunu, brūnu ērgli priekšā. Putniņš gribēja lēni palidot garām ērglim, bet ērglis nebija ar mieru. Ērglis pielidoja pie putniņa un ieskrāpēja baltā putniņa labajā spārnā. Nobira daudz jo daudz spalvu. Un vējš tās aizpūta tālu jo tālu uz plašo krastu.

Tā es atradu šo balto putna spalvu. Tad es pacēlu to no smiltīm un pavērsu pret sauli. Ak, cik skaisti uz tās vizuļoja saules stari! Ko gan man ar to iesākt? Grozīju pirkstos un domāju: palaist to pa vējam vai vest mājās?

Pēkšņi atcerējos, ka esmu nozaudējusi savu grāmatzīmi. Ņemšu spalvu līdzi! Dažas lietas, ko tu atrodi, var kļūt ļoti noderīgas!

Elzas Ērgles ilustrācija

Ēriks Čebotarjovs, Majoru vidusskola 4. klase
Ervīns Fiļovs, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Dzintars

Kādā jaukā dienā gar jūras krastu staigāja kāds puisēns un atrada skaistu dzintaru.

Kad atnesa to mājās pēc pastaigas, viņš palūkojās uz dzintaru un prātoja. Kā gan tas tur nokļuvis? Viņš prātoja, ka kādā kuģī pirāti cīnījās par veselu lādi pilnu ar dzintariem. Cīņas laikā šis dzintars izlidoja pa kādu lādes šķirbu. Un nogrima dziļi jūras dzelmē.

Nākamajā dienā, staigājot gar jūras krastu un pētot dzintaru, puisēns atcerējās, ka nesen ir bijusi stipra vētra, jūra bija nemierīga, lieli viļņi. Iespējams, dzintaru izskaloja krastā – prātoja puisēns. Turot dzintaru plaukstā, viņš priecājās, redzot, kā dzintars mainīja krāsas saules staros. Ceļā uz mājām puisēns bija laimīgs par atrasto dzintaru un par to, ka turpmāk atrastais dzintars dzīvos viņa mājās. Savu atradumu puisēns aiznesa mājās un ielika lādītē.

Dzintars bija priecīgs par savu jauno māju un par to, ka arī turpmāk varēs priecēt cilvēkus.

Ervīna Fiļova ilustrācija

Ričards Dzērve, Majoru vidusskola, 4. klase
Daniels Glīdzdenieks, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Roniša piedzīvojumi

Kādu saulainu, siltu un pavasarīgu dienu ar ģimeni gājām pastaigāties gar jūru. Mammu, tēti, paskatieties, kas tur tālumā kūņojas! Tāds balts, mīksts un pūkains, kā pūpēdis...

Es tālumā pamanīju mazu sainīti. Aiztik nedrīkst, bet ziņot dabas aizsardzības pārvaldei!

Cik laba sajūta palika – ronēns ir izglābts un veiksmīgi nogādāts zoodārzā. Tagad priecēs daudzu ģimeņu acis!

Tas dzīvnieciņu nemaz neiepriecināja. Trūka draugu un bija nelaimīgs. To varēja pamanīt, ielūkojoties viņa acīs. Skumjas. Vientulība.

Pēc kāda laika zoodārzā nonāca vēl kāds ievainots ronis, ko krastā bija pamanījuši bērni. Viņi bija prātīgi, klāt negāja, bet ziņoja par atradumu pieaugušajiem. Vetārsts, aplūkojis ronīti, ieteica to nogādāt zoodārzā. Ik rītu abi tika baroti ar zivīm un allaž lielākā tika tam, kuram jāatlabst. Ar laiku kļuva enerģiskāks un varēja priecīgi pavadīt laiku kopā ar otru ronīti. Nu bija priecīga dzīvošana abiem draugiem un laba sajūta, ka var iepriecināt arī dzīvnieku aplūkotājus.

Daniela Glīdzdenieka ilustrācija

Gundega Grīnvalde, Majoru vidusskola, 4. klase
Edgars Grīnbergs, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Putna spalva

Reiz sensenos laikos dzīvoja putns. Šo putnu sauca Jānis. Jānis izdomāja aizlidot paplunčāties. Viņš aizlidoja līdz upei un saprata, ka ir pārāk auksts, lai plunčātos. Tāpēc, neko ļaunu nedomājis, Jānis aizlaidās pie draugiem.

Tikmēr viņa mamma taisīja ligzdu, lai ziemā nepaliktu auksti. Jāņa mamma sauca Inga. Viņa bija čakla, taču viņai noderētu dēla palīdzība. Kamēr Inga pūlējās, lai visiem būtu labi, Jānis spēlējās ar draugiem. Inga pasauca Jāni, bet neviens neatsaucās. Viņa tā pārbijās, saprotot, ka dēla nav mājās, bet Jānis tikmēr izdomāja, ka kopā ar draugiem varētu iepriecināt savu mamma. Viņai taču rītdien būs dzimšanas diena! Jānis ar draugiem bija izdomājuši mammai Ingai uzdāvināt pašu taisītu ligzdu. Ligzdai bija jābūt siltai, mājīgai un lielai. Jānis ar draugiem strādāja visu nakti. No rīta ligzda bija gatava. Par dāvanu, kuru pasniedza Jānis ar draugiem, Inga bija ļoti priecīga. No laimes viņa sāka raudāt. Inga nolēma, ka šo ligzdu viņa nosauks „Putna spalva”.

Edgara Grīnberga ilustrācija

Aleks Jurševskis, Majoru vidusskola, 4. klase

Loreta Kovnacka, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Mūsu bagātības

Katru reizi ejot pastaigā uz jūru, jūtos ļoti laimīgs, ka dzīvoju Jūrmalā tik tuvu liedagam. Jūra, smiltis, priedes un mana mīļākā nodarbošanās – staigāt gar krastu un meklēt dzintaru. Reizēm to traucē darīt kaijas un vārnas. Tad es novēršu uzmanību un skrienu tām pakaļ. Man ļoti patīk pavadīt laiku brīvā dabā, vislabāk to darīt pavasarī un vasarā.

Kādu dienu, kad devos uz jūru, es atradu 15 dzintara gabaliņus. Pie sevis es padomāju, ka tie pie mums nokļuva no okeāna. Tie bija paslēpušies zem dūņām. Visus dzintarus atradu vienas stundas laikā. Ko tagad ar tiem iesākt? Es biju tik priecīgs, ka iedevu tos citiem draugiem, lai viņiem būtu prieks.

Draugu acīs iemirdzējās neviltots prieks par šo skaisti zeltaini saulaino dārgumu. Tikai retajam izdodas atrast šos mirdzošos dzintara gabaliņus. Es biju lepns! Jūra un liedags ir noslēpumiem, interesantām lietām un atradumiem bagāti. Ir tikai jāprot tos pamanīt.

Es tik ļoti iemīlēju šos zeltainos dzintara dārgumus, ka izlēmu turpināt tos cītīgi meklēt un izgatavot rotas, kuras varētu dāvināt saviem mīļajiem un tuvajiem. Mūsu dabas bagātībām piemīt brīnumains skaistums un spēks!

Loretas Kovnackas ilustrācija

Jānis Karlsons, Majoru vidusskola, 4. klase
Estere Vilciņa, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Zariņš

Šorīt pamodos pludmalē! Skatoties apkārt, redzēju metāla bruņurupuci, pie kura cilvēki fotografējās.

Guļot smiltīs, domāju par mājām Zviedrijā! Sēdēju krastā, zīmēju smiltīs, kaijas lidoja apkārt man. Sasveicinājos ar tām. Tad liels vilnis uznāca un aizskaloja mani. Tagad es esmu šeit Latvijā! Tad kāds bērns mani pacēla un skraidīja apkārt. Redzēju mašīnas- lielas un mazas!

Bet pēc laiciņa zēns mani nolika zemē, paķēra spainīti un skrēja prom! Man jau likās, ka viņu vairs nesatikšu. Bet pēc laiciņa zēns skrēja atpakaļ, spainītī viņam bija smiltis, viņš nezina kāpēc tās izbēra un atkal skrēja prom! Man tas šķita diezgan dīvaini. Kad zēnam bija liels smilšu kalns, viņš sāka veidot kaut ko ļoti interesantu! Pēc laiciņa es sapratu, kas tā ir. Tā bija smilšu pils! Kad tā bija gatava, zēns meklēja gliemežvākus, zariņus un akmeņus.

Kad pils bija gatava, es iepazinos ar jauniem draugiem un lepni stāvēju pils pašā augstākajā stāvā!

Esteres Vilciņas ilustrācija

Edgars Kaufmanis, Majoru vidusskola, 4. klase
Adrija Laimiņa, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Par ūdenszāli

Es esmu ūdenszāle. Parasta jūras ūdenszāle – kustīga un lokana. Manas mājas ir jūras dzīles, kur mēs ar draudzenēm pavadām laiku, ļaujoties ūdens plūsmām.

Taču vienu dienu viss izmainījās. Kā parasti, viegli līgojāmies pelēcīgajos jūras ūdeņos. Mūsu draugi bija mazas un lielas zivis, kuras slēpās mūsu biežokņos. Dažreiz atpeldēja kāds cits jūras iemītnieks, piemēram, dažāda izmēra gliemeži, kuri vienaldzīgi vēroja visu notiekošo. Kaut kur augstu virs mums bija redzama gaisma, bet vienā brīdī virs mums kļuva tumšs, ļoti tumšs, un kaut kas lēni slīdēja uz leju. Manas draudzenes teica: “Tas ir zvejas kuģis, kas izmetis tīklu, lai ķertu zivis.”

Ak nē! Bēdziet, bēdziet, pirms jūs ir noķēruši! Viena no zivīm pārdroši teica: “Kas man var notikt! Es taču vislielākā zivs! Visvarenākā un gudrākā!”

Mazā zivtiņa teica: “Uzmanies, uzmanies, pat ja esi liela, tas nenozīmē, ka tevi nenokļers!” Abām zivtiņām lēni un neredzami slīdēja virsū tīkls. Bet mazajai nieks tikt cauri tīkla caurumiem. Žvīks! Žvāks! Gatavs! Lielībnieci nokļēra. Mazā zivtiņa uzreiz sauca: “Palīgā! Palīgā!” Atskrēja pārējie jūras iemītnieki, un visi kopā sāka šūpināt kuģi. Lielībniece atkal nokļuva ūdenī, atvainojās visiem un vairs nelielījās, pateicās zivtiņai par palīdzību.

Tā nu viņa pateikusies sagādāja tiem dāvanu. Visi bija tik pārsteigti, ka sagatavoja kopīgu ballīti.

Adrijas Laimiņas ilustrācija

Dināra Kuldašova, Majoru vidusskola, 4. klase

Denija Loce, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Priecīgais akmens

Es gāju ar mammu staigāties uz jūru.

Es atradu akmeni. Tas nebija parasts akmens. Viņš izskatījās kā sirsniņa, balti pelēkā krāsā. Dabai sanāca uztaisīt tādu skaistu akmentiņu. Tagad tas ir manā kolekcijā. Viņš būs priecīgs, jo daba arī ir dzīva. Es domāju, ka dabā ir daudz tādu skaistu akmentiņu. Domāju, akmens arī ir dzīvs! Viņš palika manās mājās priecīgs.

Kādu dienu tas pazuda. Tas bija ļoti dīvaini, es biju noskumusi. Tas bija mans mīļākais akmentiņš manā kolekcijā. Bet es biju pārliecināta, ka tas ir dzīvs! Es prasīju mammai, vai mēs varam aiziet uz jūru un pameklēt to. Mana mamma teica, ka varam aiziet. Devāmies kopā un sākām meklēt. Pēc kāda laika mēs to atradām tieši tajā pašā vietā. Mistiski. Varbūt akmentiņam gribējās atgriezties savās mājās? Es to biju iemīļojusi. Gribēju paņemt līdzī. Lūdzu atļauju. Kad aizgājām uz mājām, šoreiz es to ieliku stikla kastītē. Varbūt tam patiks šīs jaunās mājas?

Denijas Loces ilustrācija

Aleksandrs Kuzovļevs, Majoru vidusskola, 4. klase

Ģirts Mazjānis, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Dzintara ceļojums jūras dzelmē

Sākumā bija vētra, kura Baltijas jūrā plosījās jau vairākus gadus. Tā izskaloja no jūras noslēpumainu dzintaru. Liedagā tas mierīgi gulēja, un mēness gaismas apmirdzēts, zaigoja un vizuļoja.

Ejot pastaigā pa liedagu, Pērkona dēls atrada un pacēla šo žilbinošo jūras dārgakmeni. Rokā viņš sajuta siltumu un neizmērāmu spēku. Pērkona dēls uzreiz saprata, ka tā ir zīme, kuru ilgi bija gaidījis. “Man jādodas ceļā!” Pērkona dēls iesaucās un kāpa savā zemūdenē “Auseklis”. Viņš devās neticamā ceļojumā pie jūras valdnieka Poseidona, kurš dusmās grib iznīcināt visu Baltijas jūras piekrasti. Bet Pērkona dēls vienīgais zina, kā jūras valdnieku apstādināt! Daudz nedomādams, viņš bezbailīgi dodas horizonta virzienā, un dzintars ir viņa ceļvedis. Jo tuvāk viņš bija Poseidona pilij, jo spožāk mirdzēja dzintars. Pils logā viņš pamanīja noskumušu princesi, kas lūkojās uz liedaga pusi. Dienā, kad princese izpeldēja liedagā, staigājot pa saules sasildītajām, irdenajām smiltīm, viņai no matiem izkrita mātes dāvātais dzintars. Pērkona dēls, sniedzot dzintaru Poseidona meitai, ieraudzīja viņas acīs tādu pašu mirdzumu kā saules staros apmirdzētajā dzintarā. Arī princese sajuta labestību un siltumu Pērkona dēla rokās.

Kopš tā laika ikviens, kas liedagā atrod mirdzošo dzintaru, spēj atrast savu nākotni.

Ģirta Mazjāņa ilustrācija

Katrīna Lapiņa, Majoru vidusskola, 4. klase
Lana Novikova, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Ronīša saulošanās

Bija skaista pavasara diena. Agri no rīta no jūras pirmo reizi izrāpoja krastā roņu mazulis. Mazulītis gribēja pasauloties, bet tas bija grūti. Cilvēki gāja garām un turpināja viņu fotografēt un radīt ēnu. Tad ronītis izstāstīja mammai, ka viņam nepatīk, ka viņu fotografē. Mamma pamācīja mazuli, ka ir arī citi liedagi, kur viņi var sauloties. Tur nav cilvēku.

Ronītis apdomāja mammas teikto un zināja, ka nākamreiz meklēs citu liedagu, kur, cerams, nebūs cilvēku. Kādu dienu ronītis atcerējās mammas teikto un klusi nočukstēja: "Nāku jau nāku!" Mazais Ronēns Kārlis iztriecās cauri fotogrāfiem, cilvēkiem un bērniem! Tas nu gan nebija jautri. Kārlīti cilāja, glaudīja, neļāva iet prom! Ronēns aizdevās uz tuvāko mežu, tur bija BAISI. Mazais domāja, ka tur mīt spoki. Pēkšņi sāka runāt koki, šūpoles šūpoties un ronēns ieraudzīja spoku! Tad viņš piegāja pie koka un sāka runāt ar to. Īstenībā ar viņu runāja viena no meitenēm, nevis koks. Viņa gribēja vienu bildīti ar dzīvnieciņu. Ronītis skrēja prom, cik vien ātri varēja! Bet tad ronēns apdomājās un atgriezās pie meitenītes, un pajautāja: "Ja koki nerunā, bet runā tu, kāpēc šūpoles šūpojas?"

Meitene atbildēja: "Pūš liels vējš, tāpēc tās šūpojas."

"Bet kā ar spoku, kuru es redzēju?"

"Tā bija migla!"

Lanas Novikovas ilustrācija

Marts Lūsis, Majoru vidusskola, 4. klase
Aleksejs Rožkovs, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Gliemežvāks

Es esmu Gliemežvāks. Es reiz dzīvoju pašā jūras dibenā kopā ar savu saimnieku – Gliemezi. Mans saimnieks bija ļoti lēns un nekur nepārvietojās, reizēm viņš uzlīda uz akmens un ilgi skatījās uz garām peldošajām zivīm. Uz akmens sēdēja arī citi gliemeži un garlaikojās.

Kādu dienu gliemeži norunāja pamest savas mājas un doties pasaulē. Tā nu es paliku viens. Jūrā sacēlās vētra, un liels vilnis mani pacēla un iznesa jūras liedagā. Es atrados baltās smiltīs kopā ar citiem gliemežvākiem. Mēs visi skatījāmies uz skaisto sauli un zilajām debesīm.

Tad mani atrada Marts un aiznesa uz savām mājām. Tagad es skatos, kā viņš mācās, un sapņoju par jūru.

Sapņoju, ka esmu jūras dzelmē un plosās vētra. Mani svaida no viena rifa uz otru, man blakus pluinās jūraszāles – te manā gliemežvākā iekšā iespraucas nobijies, melns smilšu graudiņš un uzsmaida man.

Mēs nolemjam pārciest vētru kopā. Melnītis ir daudz ko redzējis un ir interesants. Mēs izdomājām palikt kopā. Melnītis stāstīja piedzīvojumus, es viņu sargāju. Tā pagāja dienas, nedēļas, pat gadi. Mēs pārdzīvojām vētras, haizivju uzbrukumus un brīnišķīgu laiku koraļļu rifos.

Melnītis manos gliemeža vākos bija krietni paaudzies, kļuvis apaļš un perlamutrīgs.

Kādu dienu koraļļu rifos iepeldēja divi pārļu zvejnieki un pamanīja mani jūras smiltīs. Pacēla un iemeta pītā grozā.

Marts ar troksni aizvēra grāmatas vāku, un es atmodos no sapņa – cik labi, ka tas tikai sapnis....

Alekseja Rožkova ilustrācija

Roberts Markevičs, Majoru vidusskola 4. klase
Gatis Stankevičs, Jēkabpils 3. vidusskola 3.a klase

Nabaga akmentiņš

Reiz bija viens akmentiņš, tas biju es. Es biju nožēlojams, ar mani neviens nerunāja, nedraudzējās, pat nespēlējās. Es biju izskalots no jūras, kad vēl biju maziņš.

Bet vienu dienu mani pacēla maza meitene. Viņa sāka mani mētāt, tad viņa mētāja un mētāja, līdz man tas apnika. Es izlēcu no viņas plaukstas, bet meitene to pat nepamanīja. Tā es nostāvēju uz zemes veselas trīs stundas. Līdz mani pacēla puisēns, kurš kolekcionē akmentiņus no jūras akmeņainā krasta. Viņš nolika akmentiņu savā kolekcionāra skapītī, un tad saprata, ka tas ir pats mīļākais akmentiņš no visiem 107 akmeņiem. Puika akmeni visur nēsāja līdzī, un viss bija tik labi līdz brīdim, kad puisēns pazuda un akmens izkrita no kabatas. Akmentiņš un viņa komanda meklēja un meklēja, bet neizdevās. Pagāja gara un vientuļa nedēļa, līdz akmentiņam izdevās atrast puisēnu, kurš bija nomaldījies meža biežoknī.

Kopš tās dienas akmentiņš ar puisēnu bija kopā katru dienu.

Gata Stankeviča ilustrācija

Roberts Melnis, Majoru vidusskola, 4. klase

Anna Stare, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Lego burvja piedzīvojumi jūrā

Pamodos no šausmīga trokšņa, slapjuma un kratīšanās. Mana mute, cepurīte, rociņas, kājiņas, apmetnis un burvju zizlis bija aplipuši ar smiltīm. Mēģināju piecelties, bet paklupu aiz milzīga smilšu kalna.

Šī vairs nebija zaļā Lego plāksne, uz kuras tik ērti stāvēt. Kas bija noticis? Atcerējos milzīgā putna knābi un šaušalīgo kritienu. Uz manu pusi skrēja bērni. Viens no bērniem mani pacēla un notīrīja pielipušās smiltis. Bet otrs palīdzēja piecelties. Tad viņi prātoja, kur es te tāds gadījies? Tad sāku runāt par visu, ko atceros. Pat kur es dzīvoju! Bet neizskatījās, ka viņi klausījās, izskatījās, ka viņi vēroja mani un domāja, kā es šeit gadījies? Es pēkšņi atcerējos, ka esmu lego cilvēciņš un parasti cilvēki nevar mani saprast. Viņi paņēma mani un gāja uz vietu, kur ir saulesargs un piknika sega. Bērni mani nolika un skrēja uz jūras pusi. Es apskatīju apkārtni un kļuvu izslāpis, tā man priekšā uzradās ūdens pudele un es padzēros no tās. Bērni atnāca atpakaļ no pludmales. Tie mani ielika somā. Pagāja ilgs laiks, mazie cilvēkbērni izņēma no tās ārā. Bet es vairs nebiju pludmalē, es biju mājās un tiku ielikts kastē. Tā nebija parasta kaste, tā bija pilna ar lego klučiem. Sadraudzējos ar daudziem citiem cilvēkiem, un tā es uzbūvēju savu māju.

Man palaimējās, jo ar mani spēlējās vienu reizi dienā. Tā es nodzīvoju līdz šodienai.

Annas Stares ilustrācija

Emīlija Anna Muceniece, Majoru vidusskola, 4. klase

Līga Svilpe, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Spalva

Reiz dzīvoja Emīlija. Viņai ļoti patika iet uz jūru. Viņa katru dienu tur gāja staigāt. Bija ļoti laimīga. Bet nākamajā dienā Emīlija aizgāja uz jūru paskatīties, kas tur jauns. Un ieraudzīja kaut ko melnu un baltu. Viņa domāja: varbūt kaut kādi smuki akmeņi. Emīlija piegāja tuvāk un redzēja, ka tā bija ļoti, ļoti skaista, melnbalta spalva. Viņai tā ļoti patika, bet bija jānoskaidro, kuram glītajam putnam ir šī skaistā spalva. Emīlija gāja mājās un paņēma spalvu līdzī. Kad Emīlija atnāca mājās, uzreiz paņēma putnu grāmatu. Viņa tik lasīja, lasīja un lasīja, līdz kļuva garlaicīgi meklēt. Tad sāka domāt, ka nebūs tāda putna vispār. Vēlāk noskaidroja, ka tā arī ir, nav tāda putna. Meitene domāja, kas par putnu bija pie jūras? Kam pieder spalva?

Emīlija domāja un domāja. Meitene nolēma aiziet pie jūras. Sasniedza jūras krastu. Viņa skatījās, bet nevienu putnu ar tādu spalvu nesastapa. Tad meitene ieraudzīja kādu maziņu radību. Viņa gāja tuvāk un tuvāk un ieraudzīja, ka tas bija maziņš gulbītis. Emīlija neredzēja gulbēna mammu. Viņa gāja uz priekšu un ieraudzīja lielu gulbju māti, kura izmisīgi kaut ko meklēja. Meitene bailīgi piegāja pie lielā gulbja un atdeva mazo gulbēnu. Gulbis bija ļoti priecīgs un pateicās Emīlijai.

Kam pieder spalva, Emīlija tā arī neuzzināja, bet svarīgi, ka viņai bija iespēja šo brīnumaino spalvu paturēt savā īpašumā kā dārgumu.

Līgas Svilpes ilustrācija

Lilija Muižniece, Majoru vidusskola, 4. klase
Gustavs Vasiļjevs, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Koka gabals

Mūsu klase šodien dodas uz jūru! Mums bija pie jūras jāatrod kāda lietiņa. Visi kaut ko atrada. Es arī. Bet ne uzreiz.

Mēs ar klasi staigājām gar jūru. Bija pagājis jau kāds laiks, un daudzi jau bija atraduši. Es nevarēju atrast un tāpēc nolēmu labāk kādu laiku izklaidēties ar draudzenēm. Bija taču vēl daudz laika! Tā es aizgāju pie viņām. Solvita jau bija atradusi. Viņai bija daudz gliemežvāku. Solvita ieteica man arī savākt gliemežvākus, bet es atteicos, jo jau aptuveni pusklasei bija gliemežvāki. Es gribēju kaut ko interesantāku. Te pēkšņi pamanīju koka gabalu.

Es paņēmu to koka gabalu, apskatīju un domāju, ka tas nav nekas īpašs, bet pamanīju, ka neviens nebija izvēlējis koka gabalu. Varbūt man izvēlēties to? Atlika vēl maz laika, es domāju: paņemt vai nepaņemt koka gabalu. Visa klase jau bija atradusi, un es biju vienīgais, kurš vēl šaubījās par savu izvēli. Es vienkārši paņēmu to un skrēju pie manas klases. Skolotāja sāka vērtēt mūsu atrasto, bet es uztraucos, jo es domāju, ka manu izvēli labi nenovērtēs. Man bija slikta sajūta, bet es ieraudzīju kaut kādu akmeni, es vienkārši sāku berzt akmeni pret koka gabalu. UN AR AKMENI VARĒJA ZĪMĒT UZ KOKA GABALA!

Pienāca skolotāja, un es parādīju, ko var akmens un koka gabals, un viņai vislabāk patika mans atradums. Es biju patiesi laimīgs!

Gustava Vasiļjeva ilustrācija

Toms Multiņš, Majoru vidusskola, 4. klase
Emīlija Catlakša, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Spalva

Bija saulaina diena. Es ar savu klasi vienu dienu aizgāju uz jūru.

Es atradu putna spalvu. Tā visdrīzāk bija vārnas spalva. Mani klases biedri atrada dzintarus, bet es spalvu. Dīvaini?

Es gāju mājās un pajautāju tētim un mammai, kas tā par spalvu? Nezināja pateikt. Tad jautāju brālim un omai, bet arī viņi atbildēja - nezinām. Tad es domāju un domāju, bet... neko neizdomāju. Sāku skatīties uz visiem putniem un meklēju, kam tāda spalva.

Kad saule gatavojās rietēt un mēs doties mājup, es atradu putnu, kuram ir tādas spalvas. Bet nezināju, kā to putnu sauc. Tad es ātri skrēju pie skolotājas un prasīju.

Skolotāja pateica, ka tā esot kaijas spalva. Es sapratu un priecājos, ka jūras krastā iepazinu balto putnu – kaiju, kurai tik balts ietērps.

Emīlijas Catlakšas ilustrācija

Gustavs Patmalnieks, Majoru vidusskola, 4. klase

Mārtiņš Zālītis, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Liedaga stāsts

Reiz es ar savu suni gāju garām liedagam. Un es ieraudzīju pie krasta ļoti skaistu un milzīgu gliemežvāku.

Atverot gliemežvāku, iekšā ieraudzīju pudeli ar karti. Tā bija dārgumu karte, un lejā kartei bija arī gads, kad uzzīmēja šo dārgumu karti. Tas bija tālais 1334. gads.

Un es tāpat vien, intereses pēc, ierakstīju internetā, kur atradu informāciju par šiem dārgumiem, un tur bija zelta rokassprādzes, un dimanti un vēl kas dārgs un skaists.

Nu un es sāku ceļu. Es gāju pa mežiem, pa pelņēm, pa maziem strautiņiem. Satiku pāris zaķu, pāris stirnu un briežu. Pēc dažām stundām bija jau vēls, tāpēc paņēmu uzpūšamo telti un citas nakšņošanas lietas. Un es zināju, ka vajadzēs arī ugunsroku, lai nesaltu. Ugunsroks būs, telts ir, tikai... ēdienu arī vajag! Līdzī ir desas, zefīri un ūdens.

Es gāju un gāju... tā pagāja trīsdesmit minūtes un biju klāt! Kur ir dārgumi? Es skatījos kartē, visur apkārt lūkojos, nekur nav. No dusmām spēru pa koka stumbru un... kas tad tas? Tos pamanīju! **DĀRGUMI! ES ATRADU DĀRGUMUS!**

Mārtiņa Zālīša ilustrācija

Toms Rasa, Majoru vidusskola, 4. klase
Renards Žagars, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Dzintars

Sen senos laikos dzīvoja puika, kuram bija neparasta aizraušanās.

Zēnu sauca Ralfs. Viņš krāja dzintarus un pārdeva tos pie jūras tūristiem. Ralfs dzintarus pārdeva par 10 latiem.

Viņam tirgojoties, viens dzintars iekrita jūrā! Dzintars peldēja sāls ūdenī vairākus gadus, līdz to atrada pirāti. Pirātiem tas nepatika, jo atradums nespīdēja kā zelts un iemeta to atpakaļ plašajā jūrā. Dzintars ceļoja vairākas stundas, līdz beidzot es to atradu.

Tas nebija pārāk liels, tādēļ iemetu to jūrā! Dzintars, protams, ir ļoti dīžs dārgakmens, kas cēlies no sveķiem. Latvijas ķēniņi labprāt dzintaru dabūtu, jo tas ir goda apzīmējums. Protams, šis dzintars bija pārāk mazs priekš karaļa.

To izskaloja uz neapdzīvotas salas, kur bija daudz banānu, izrādījās, ka tās ir Havajas. Tas bija ļoti neparasti. Tad dzintars ļoti labi atpūtās un vēlējās nokļūt atpakaļ Latvijā. Pie Ralfa. Lai atkal varētu nokļūt kādā piedzīvojumā!

Renarda Žagara ilustrācija

Grēta Gabriela Rullmane, Majoru vidusskola, 4. klase

Juta Dance, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Koka gabals

Reiz bija viens koks. Tas koks bija īpašs, jo uz viena zara lapas bija rozā krāsā. Koks auga tieši pie krasta. Reiz ļoti vējainā dienā koks ļoti satricinājās un zars nolūza. Vējš aizpūta zaru ļoti tālu, pēc tam vējš rimās. Zars peldēja, peldēja, peldēja, peldēja un ieraudzīja krastu. Tas atpeldēja līdz Jūrmalai – Dzintaru pludmalei!

Skaisto zaru ieraudzīja zvejnieks, kurš devās gar krastu pie savas laivas. Viņam palika žēl, ka tāds skaistums ies bojā, tāpēc viņš iestādīja zariņu zemē, lai tas priecētu apkārtējos ar savām daiļajām, rozīgajām lapiņām.

Sākumā zaram nobira visas lapas, tāpēc ka viņš te nejutās laimīgs. Kādu dienu stiprs vējš, ar stiprām brāzmām atnesa pie zariņa mazu dzintariņu, kurš prasīja kokam: "No kurienes tu te esi?"

Zariņš bēdīgi atbildēja: "Mani atnesa jūras viļņi no tālajām zemēm. Man te ir skumīgi un garlaicīgi." Dzintars vaicāja kociņam: "Vai negribi būt mans draugs?" Un tas priecīgi atbildēja: "Jā, protams!"

Un draudzība jūras krastā sākās – neparastais zariņš un dzintariņš...

Kopš tā brīža viņi kļuva par draugiem. Tā draudzība bija skaista, uzticama un stipra. Un zariņam parādījās jaunas lapiņas. Taču tās bija maigi zilas, nevis rozā. Kociņš kļuva īsts skaistulis.

Jutas Dances ilustrācija

Andris Strapcāns, Majoru vidusskola, 4. klase

Ieva Bokāne, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Kastanis

Pirms gada es gāju uz jūru un pamanīju, ka smiltīs atrodas kastanis. Tas bija iemīts smiltīs, un nedaudz bija atplīsis stūrītis, jo kastanis bija cietis, nokrītot no augstuma. Kastanis bija arī slapjš, jo apmēram pirms stundas bija uzlijis lietus. Domāju: “Interesanti, no kurienes pludmalē kastanis?” Un ieraudzīju, ka aiz pludmales bērnu rotaļu laukumā ir izaudzis kastaņu koks!

Domāju: “Varbūt man arī aiziet un palasīt kastaņus?”

Es no sākuma nolēmu paņemt tikai trīs skaistākos un lielākos kastaņus, bet, kad devos mājās, es aptvēru, ka esmu salasījis ne tikai trīs, bet veselu kaudzi ar dažnedažādiem kastaņiem! Es nesteidzos bēdāties, jo tiem atradu pielietojumu – es varēju izmantot omulīgam mājas dekoriņam, kuru pats radoši izveidoju. Tas priecē arī mājas ļaudis vēl šodien, bet man atmiņās jūras krasts.

Ievas Bokānes ilustrācija

Annija Sarkane, Majoru vidusskola, 4. klase
Kitija Prokofjeva, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Stāsts par spalvu un dzintaru

Kādu dienu, kad bangojošā jūra bija nomierinājusies un aiz mākoņiem sāka zaigot spožie saules stari, starp kāpām un jūras lielo plašumu pavērās brīnumains skats. Jūras viļņi smiltīs bija izveidojuši sev raksturīgu zīmējumu.

Šajā jaukajā dienā jūru apskatīt bija ieradušies daudzi cilvēki. Lielie cerēja atrast kādu dzintara gabaliņu, bet bērni draiskojās ar kajām – dzenāja un baroja tās.

Pēkšņi kādai lidojošajai kajai izkrita spalva un virpuļodama nolaidās tieši pie saules apstarotā dzintara gabala. Tanī brīdī vietai garām gāja mazā meitene Līva.

Līva ieraudzīja lielo, balto kajas spalvu un nolēma to paņemt. Liecoties pēc spalvas, Līva pamanīja smiltīs līdz pusei paslēpušos, saulē mirdzošo, dzintara gabaliņu. Viņa paņēma arī to.

Līva gribēja aiznest dzintaru un spalvu parādīt vecākiem, bet saprata, ka vecāki to paņems sev. Viņa dzintaru un spalvu paturēja, nerādot nevienam. Nākamajā dienā Līvai vajadzēja iet uz skolu. Viņai netīšam iekrita somā dzintars un spalva. Līva zināja, ka šī nebūs viena no labākajām dienām. Viņu apsūkāja skolā, ka Līva slikti mācās. Kad apsēdās pie galda, skolotāja viņu izsauca uzreiz. Skolotāja jautāja: “Cik ir $75 + 25$?” Līva atbildēja: “Tas ir 100.” Skolotāja bija pārsteigta! Līva nekad nav atbildējusi pareizi. Arī pati skolniece bija pārsteigta par sevi.

Vēlāk meitene gāja pa gaiteni un bija vēl vairāk pārsteigta, jo bērni, kas katru dienu viņu apsūkāja, klusēja un aizbēga no Līvas. Kad viņa atnāca mājās, ieraudzīja savā somā spalvu un dzintaru. Viņa apstulba: “Kāpēc šeit ir dzintars un spalva?” Tikai tad Līva saprata, ka spalva un dzintars palīdzēja šodien skolā.

No šīs dienas dzintars un spalva bija Līvas talismani.

Kitijas Prokofjevas ilustrācija

Adrians Sproģis, Majoru vidusskola, 4. klase
Ņikita Vorobjovs, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

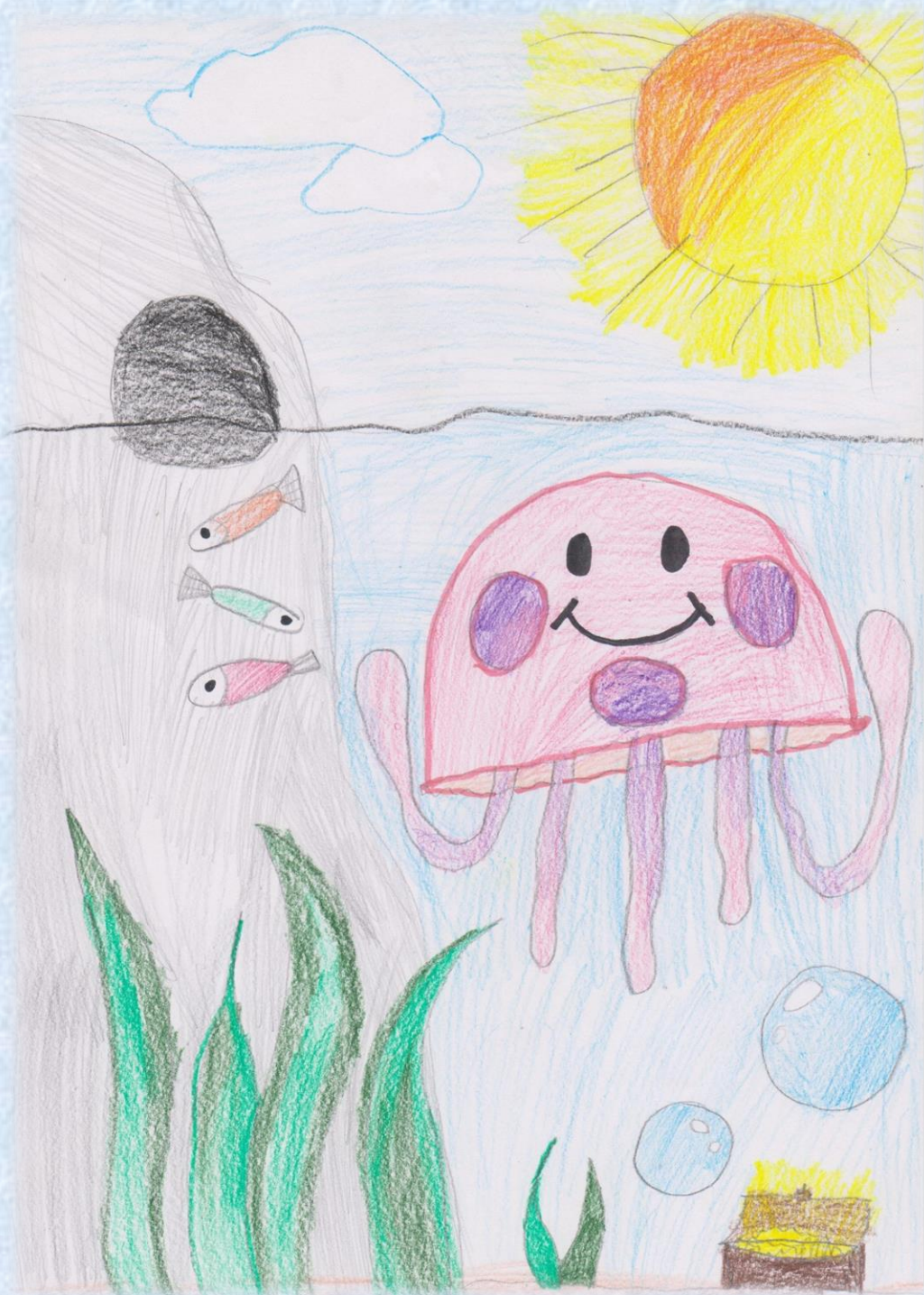
Medūzas stāsts

Es esmu medūza, es peldēju pa jūru – līdz ieraudzīju piecus milzīgus bērnus.

Viens mēģināja mani pacelt. Es domāju, ka viņš mani saspiedīs. Un tad, kad viņš mani pacēla, es viņu elektrizēju. Bērns mani nometa, un es tikai tā mazliet viņu saelektrizēju. Viņam tas nesāpēja. Es tālāk peldēju gar krastu.

Kamēr es peldēju, redzēju vairākas lietas: suņus un arī lielu kaulu. Tad es peldēju atpakaļ uz jūru, jo man gribējās atpakaļ uz mājām.

Mājās ir labi! Tur mani gaida mana ģimene. Mamma un tētis, un 20 māsas, un 35 brāļi. Es vismazākais no viņiem un visziņkārīgākais. Man viss interesē, īpaši, kas notiek krastā. Man mamma neļauj tuvoties krastam. Bet vienalga, tur ir interesanti. Nākamreiz es būšu uzmanīgs un paslēpšos akmeņos pie krasta, lai bērni mani nepamana. Pie akmeņiem ir silts ūdens un tur dzīvo mazas zivtiņas. Es gribētu atrast draugus starp viņiem. Nevaru sagaidīt, kad došos ceļojumā.

Ņikitas Vorobjova ilustrācija

Stāsts par dzintariņu

Kādu dienu gāju gar jūru un ieraudzīju dzintariņu. Dzintariņš bija mazs un ļoti spīdēja saulē. Es paņēmu to un aiznesu mājās.

Es atnācu mājās un pēkšņi pamanīju, ka dzintariņā iekšā ir mazs kukainītis. No sākuma nobijos, ieraugot kukainīti, bet pēc tam sapratu, ka nav ko baidīties. Es sāku domāt, ko man darīt ar dzintariņu, un izdomāju, ka labāk būs, ja to aiznesīšu atpakaļ. Jo es nezināju, ko man ar dzintariņu darīt. Tad nu man nācās iet atpakaļ uz jūru. Kad nonācu jūras krastā, noliku dzintariņu smiltīs, bet par piemiņu vietā no jūras krasta paņēmu gliemežvāku. Un nu man bija jādodas mājās.

Kad pārnācu mājās, pastāstīju mammai par šodien notikušo. Bet mamma teica, ka labāk būs, ja arī gliemežvāku aiznesīsim uz jūru, jo šī ir lieta, kuru devusi daba – jāatstāj tur, kur tai paredzēts.

Biju bēdīga, bet mierināju sevi, ka gliemežvāks mājās jūrā, bet kukainītis dzintariņā.

Selīnas Ročānes ilustrācija

Keita Štrausa, Majoru vidusskola, 4. klase
Rēzija Kalviša, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Īpaša spalva

Sveiki, es rakstīšu par spalvu, ko atradu jūras krastā. Šī spalva ir balta un ar melniem plankumiem. Tā ir neliela.

Spalva ir ļoti skaista. Spalva ir īpaša, jo ir veiksmīga un ļoti skaista. Kā es šo spalvu paņēmu, lai aprakstītu, tā sajutu, ka spalva ir īpaša. Tā izskatījās kā putniņš, kas ir ļoti laimīgs. Un es arī sajutu šo prieku un laimi. Spalva man nesa prieku un veiksmi, jo katru dienu man likās, ka es planēju pa gaisu. Es esmu tik laimīga!

Man ļoti patika aprakstīt šo skaisto spalvu, jo tā priecēs mani un manu ģimeni katru dienu!

Tā es domāju līdz brīdim, kad spalva pazuda. Biju bēdīga...

Pasaule bija pelēka, un taureņi noskumuši, jo ziedi nepriecēja viņu sirsnības. Pēkšņi pļava saziēdēja un taureņi priecīgi ielaidās tajā. Noskumušais Kriksītis jau otro dienu sēdēja pie tukšas bļodiņas un ar skumjām actiņām skatījās uz mājas durvīm. Pēkšņi bļodiņa piepildījās ar gardu maltīti. Jaunais kumeļš Kadrons ārdījās stallī, jo caur bojāto jumtu pilēja virsū ūdens. Pēkšņi jumts salabojās un zirgs nomierinājās. Lūsijas kundze baidījās iet uz mežu ogās, jo bija sākusies ērcu sezona. Pēkšņi viņa redzēja televizorā, ka visas ērces brīnumainā kārtā pazudušas. Lūsija tūdaļ priecīga devās uz mežu. Es klausījos ziņas un izdzirdēju, ka ir beigusies ļaunā korona. Un dzīve var turpināties kā agrāk.

Es sapratu, ka šo visu paveica mana spalva. Es biju priecīga un lepna.

Rēzijas Kalvišas ilustrācija

Haralds Tolmanis, Majoru vidusskola, 4. klase
Neo Andrejevs, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Kvadrātainā akmens ceļojums

Kādu dienu mēs ar draugu gājām gar jūru. Bija saulaina diena.

Es atradu kaut ko dīvainu. Tas bija kvadrāta formas akmens. Akmens izskatījās sākumā pēc koka klucīša, bet, kad pacēlu, brīnījos, jo tas bija smags. Pēc tam sapratu, ka tas ir akmens. Atnesu mājās un noliku akmeni uz galda, apsēdos uz krēsla un prātoju- kā tas tur nokļuva. Hmmm! Varbūt no kalna nokrita un saplīsa kvadrāta formā, un iekrita jūrā?

Domas ilgi jaucās pa galvu...Varbūt viņš piedzima tāds, bet, pag, akmeņi nepiedzimst! Nu te vajag padomāt. Varbūt vecāki zina? Vajadzēs paprasīt.

Vecāki pārnāca mājās no darba, un pirmais, ko es izdarīju, paprasīju par akmeni. Vai jūs nezināt, kā var rasties četrstūrainis akmens? Tētis ar mammu saprata, ka šis akmens ir ļoti rets un ierosināja atdot to kā eksponātu muzejā. Muzeja direktors par to mums atļāva katru dienu nākt skatīties izstādes par brīvu. Ar savu ģimeni bieži apmeklējām muzeju un skatījāmies uz mūsu atrasto akmeni, kura ceļojums veiksmīgi beidzies. Mani tad pārņem atmiņas par tās dienas pastaigu pa liedagu.

Neo Andrejeva ilustrācija

Alise Žuravļova, Majoru vidusskola, 4.klase
Alise Brūvere, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Talismans

Reiz kādā saulainā dienā jūras krastā gulēja skaists dzintars! Neviena viņam netraucēja .... līdz brīdim, kad uz jūru atnāca bērnu bariņš.

Dzintars jau juta, ka kaut kas nav lāgā. Bērni sāka celt smilšu pili, un nekas neliecināja par briesmām līdz tam brīdim, kad bērni sāka meklēt rotājumus pilij. Un tad viens puisītis atrada dzintaru. Viņš iesaucās: “Dzintars!” Zēns paņēma dzintaru un uzmanīgi ielika savā kabatā. Izrādījās, ka puisītis dzintaru uztvēra kā savu talismanu un viņi kļuva nešķirami uz mūžu! Tā domāja zēns.

Viņi katru dienu krēslā pastaigājās gar jūras krastu. Tad kādu dienu viņš sastrīdējās ar saviem draugiem. Bet viens gan gribēja būt draugs joprojām, jo zēnam arī patika tas dzintars. Viņš arī dzintaru uztvēra par draugu vai talismanu.

Kādu dienu zēns izvilka no kabatas dzintaru un aizgāja uz mājām. Zēns, kas pirmais atrada dzintaru, saprata, ka viņa labākais draugs ir nozadzis talismanu! Sastrīdējās arī ar šo draugu. Viņi palika divatā – dzintars un zēns. Divatā līdz pat šai dienai.

Alises Brūveres ilustrācija

Adrija Laimiņa, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase
Edgars Aleksējevs, Jūrmala, Majoru vidusskola, 4. klase

Piedzīvojums

Reiz kāda meitene Elīna ar savu labāko draudzeni Emmu pastaigājās pa liedagu. Kas tad tur? Pamanīja ļoti neparastu, vecu alu! Tās ieeja bija tikko pamanāma, aizaugusi ar kārkliem. Izlauzušās cauri tiem, iegāja iekšā un ieraudzīja... jā, kas gan tur nebija... papīra drizas, plastmasas pudeles un... vecs kuģis! Iekāpa tajā. Meitenes šo alu gribēja paturēt noslēpumā, lai neviens par to neuzzina. Nomaskēja tās ieeju vēl vairāk.

Dažas dienas vēlāk draudzenes alu bija padarījušas par viņu slepeno mītni, iztīrīja, izgreznoja to. Kad meitenes aizgāja, tur iegāja kāds puisis un pastāstīja citiem par alā redzēto. Draudzenes par to uzzināja, kļuva bēdīgas, jo tas vairs nebija noslēpums. Gāja tālāk noskumušas gar krastu, atrada kādu vecu laivu šūpojamies vējā.

Meitenes vienmēr ir sapņojušas kuģot pa jūru, tā nu sākās Elīnas un Emmas neparastais piedzīvojums! Kad meitenes grasījās kāpt laivā un piepildīt savu sapni, nejauši pamanīja pie laivas jūras aļģēs skalojoties tos migrējošos gliemežvākus, par kuriem tik tēlaini runāja kāds puisis Jūrmalā.

Tā kā puisis Edgars dzīvo Jūrmalā, viņš katru dienu iet pastaigāties gar jūru. Saulei atspīdot dzeltenās pludmales smiltīs, tur arī Edgars pamanīja kaut ko, kas izcēlās starp zaļgani brūnajām jūras aļģēm.

Tie bija krāsaini gliemežvāki. Tie bija savā veidā ieritinājušies jūras aļģēs, kuras jūra izskaloja piekrastē blakus kādai vecai laivai. Vai tie bija migrējuši no tālajām Ziemeļu zemēm? Puisis uzdeva sev jautājumu.

Tā nu Edgara stāsts izplatījās pa visu Jūrmalas piekrasti, un to bija dzirdējušas arī draudzenes Elīna un Emma. Meitenes, dodoties jūrā, gliemežvākus paņēma līdzi, lai aizvestu tos mājās.

Edgara Aleksējeva ilustrācija

Aleksejs Rožkovs, Jēkabpils 3. vidusskola, 3. a klase

Ulrika Allere, Majoru vidusskola, 4. klase

Atradums smiltīs

Viņi skalināja pludmali. Puisēni Niks un Miks pastaigājās pa to. Divi draugi atrada smiltīs mirdzošu priekšmetu.

“Kas tas ir?” jautāja Miks.

“Tā ir pudelīte,” atbildēja Niks.

Tur kaut kas ir iekšā! Karte? Varbūt pudelē dārgumi? Urrā! Urrā! Karte ir! Priecājās puīši. Draugi gatavojās ceļojumam veselu dienu. Un tad sākās piedzīvojumi.

Abi draugi devās ceļā. Miks un Niks jau bija nogājuši 2 kilometrus, un tad tie pamanīja kaut ko līdzīgu papīram, bet tā bija tikai etiķete. Niks to pacēla un izmeta miskastē. Viņi devās tālāk.

“Klau, Nik tu jau nepiekusi?”

“Ja godīgi, tad jā. Mik varbūt tu vēlies apēst kādu maizīti?”

“Jā, labprāt! Draugi apsēdās un sāka ēst maizītes.”

“Varam doties tālāk?”

“Jā.”

Vai! Ai! Lidojiet prom! Nikam un Mikam uzbruka kaijas, bet viņi nezināja, kādēļ. Tad viena no kaijām paķēra kaut ko līdzīgu maizītēm un aizlidoja. Tai sekoja pārējās.

“Ak, nē, mūsu neapēstās maizītes!” sauca Miks.

“Nekas, galvenais, ka kaijas ir prom,” mierināja Niks.

“Dosimies tālāk.”

Draugi nonāca norādītajā vietā.

“Nu, meklēsim?”

“Jā.”

Abi draugi pārmeklēja šo vietu, bet nekā neatrada.

“Es neko neatradu. Nik, tu atradi?”

“Diemžēl nē.”

Miks un Niks pārmeklēja vēl vienu reizi.

“Skat, Nik, jau tumšs, iesim mājās, rīt vēl ir mana dzimšanas diena.”

“Jā mums vēl jāizguļas, lai rītā būtu spēks,” piekrita Niks.

Beidzot mēs sasniedzām mājas! Priecājās abi draugi.

Bet tad, kad draugi visu izstāstīja vecākiem, viņi uzzināja, ka vecāki to visu bija sagatavojuši Mika dzimšanas dienai, un vecāki bija priecīgi par bērnu prieku.

Ulrikas Alleres ilustrācija

Anna Stare, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase
Daniels Ansbergs, Majoru vidusskola, 4. klase

Neparastais gliemežvāks

Saule spīdēja visapkārt. Jūra mirdzēja. Cilvēki peldējās. Viss bija ļoti jauki! Bērni taisīja smilšu pilis un dekorēja tās ar akmentiņiem. Vienīgi gliemežvāks Spīdumiņš domāja: "Kā būtu, ja es aizbēgtu prom no jūras, ko tad darītu?"

Tā Spīdumiņš prātoja un prātoja, līdz ieraudzīja bērnus, kas ceļ smilšu pilis. "Ļoti skaisti rotājumi", nopriecājās Spīdumiņš. Smilšu pils bija liela, un tur iekšā bija ielikti akmentiņi, apkārt sasprausti skaisti karodziņi. Bet tad viņš ieraudzīja kaut ko mirdzošu...

Tas bija ļoti skaists un neparasts gliemežvāks. Viņš tik skaisti spīdēja saulītes gaismā, ka pat nevarēja neticēt, ka tas var būt parasts gliemežvāks. Un Spīdumiņš izdomāja sadraudzēties ar to. Viņš iepazinās ar skaisto gliemežvāku un izrādījās, ka tas ir atceļojis no tālām zemēm, par kurām Spīdumiņš nemaz nebija dzirdējis. Pēc tam Spīdumiņš jautāja gliemežvākam: "Labāk palikt jūrā vai aizbēgt prom no jūras?"

Un gliemežvāks atbildēja: "Tev labāk palikt jūrā, jo šeit ir tik jauki, bērni spēlējas un taisa smilšu pilis, bet jūrā tik peldi, līdz tevi izskalos krastā."

"Tev laikam taisnība," teica Spīdumiņš.

Tā viņi kopā skatījās, kā bērni taisa smilšu pilis. Viņi sauļojās, peldējās un izbaudīja skaisto laiku. Tie nolēma nekad nedoties prom no šīs skaistās vietas.

Daniela Ansberga ilustrācija

Dita Čirica, Jēkabpils 3. vidusskolas 3.a klase

Solvita Apse, Majoru vidusskola, 4. klase

Plastmasas maisiņa meklējumi

Es jums uzrakstīšu stāstu par diviem brāļiem, kas meklē savu draugu – plastmasas maisiņu.

Reiz dzīvoja divi brāļi, vecākais Kristers, jaunākais Raivis. Viņiem nepatika piegružot liedagu. Brāļiem bija draugs maisiņš, kuru sauca Bailule. Viņa bija neparasts plastmasas maisiņš, jo Bailule bija dzīva. Kādreiz, kad Kristers un Raivis devās mājās, pamanīja, ka somā nav viņu draudzenes! Viņi izdomāja, ka rītdien dosies uz liedagu meklēt Bailuli. Brāļi nevarēja aizmigt visu nakti, jo domāja par savu draudzeni. Pagāja nakts. Brāļi gāja uz liedagu. Raivis pamanīja, ka tur ir sētnieks. Raivis paziņoja to brālim. Tas nebija parasts sētnieks, bet Īgņa! Brāļi viņu sauca par Īgņas kungu. Viņš pukojās par katru sīkumu. Brāļi izdomāja pielavīties pie laivas, kas stāvēja tuvumā pie jūras. Viņi kā neredzamas nindzjas piegāja pie laivas un paslēpās tajā iekšā. Kas tas? Laiva sāka ātri braukt! Ak, nē! Raivis piespiedās tuvāk blakus savam brālim. Laiva brāzās ļoti ātri. Kas tur laivā iekšā? Tas bija... Īgņas kungs! Kristers pamanīja, ka Īgņas kungs ir plastmasas maisiņu kolekcionārs.

Raivis un Kristers jautāja Īgņas kungam, vai viņš nav redzējis Bailuli, Īgņas kungs atbildēja, ka ir redzējis, pateica, ka Bailule aizskrējusi uz kreiso pusi. Raivis un Kristers kāpa ārā no laivas un turpināja meklēt Bailuli, viņi redzēja kaut ko baltu un uzreiz skrēja skatīties, kas tad tur tāds ir. Tā bija Bailule! Raivis un Kristers bija tik priecīgi, ka atraduši Bailuli un uzreiz gāja mājās. Tās bija laimīgās beigas.

Solvitas Apses ilustrācija

Denija Loce, Jēkabpils 3. vidusskola, 3. a klase

Ramona Bautre, Majoru vidusskola, 4. klase

Meitene un viņas mājdzīvnieki

Es tagad izstāstīšu par meiteni Alisi un par viņas kaķi Muri un suni Reksi.

Kaut kad vasaras vidū meitene pastaigājās pie jūras ar saviem mājdzīvniekiem. Viņa gāja un gāja, vēroja apkārt notiekošo un tad pievērsa uzmanību saviem mīļiem. Kas tad tas? Kā tas varēja notikt? Tie bija pazuduši! Alise nobijās un skrēja meklēt. Devās un vienu pusi, tad otru pusi, lūkodamās apkārt! Nekā. Tad viņa apstājās un sāka prātot: “Kur tie varētu būt?” Meitene atcerējās, ka abiem viņas mājdzīvniekiem patīk ūdens! Tad viņa nodomāja: “Droši vien viņi ir pie kādas peļķes, jo vakar lija lietus”. Alise sāka lūkoties pēc kādas peļķes, bet nevienu nemanīja. Viņa noteica: “Kur visas peļķes ir palikušas?”

Meitene turpināja meklēt savus mīļus, un tad atcerējās, ka Mura un Reksa kakla siksnīnās ir ievietots izsekošanas čips. Tad viņa viegli nopūtās, piezvanīja saviem vecākiem un izstāstīja par Muri un Reksi. Vecāki nosūtīja Alisei viņas mīļņu atrašanās vietu. Alise aizgāja un atrada savus mīļus pie lielas peļķes, kas bija noslēpusies aiz krūmiem. Vakarā Alise teica mīļu paldies saviem vecākiem, ka viņi bija pielikuši Murim un Reksim atrašanās vietas čipu.

Ramonas Bautres ilustrācija

Edgars Grīnbergs, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Ēriks Čebotarjovs, Majoru vidusskola, 4. klase

Akmentiņš

Reiz kādā liedagā atradās mazs akmentiņš. Tas bija gluds, asos stūrus bija nolīdzinājis sāļais jūras ūdens. Mazajam akmentiņam ļoti patika šī vieta. Tas katru dienu vēroja, kā mazi un lieli un bērni rotaļājās dzeltenajās jūras smiltīs. Kāds plunčājās sāļajā jūras ūdenī, kāds vienkārši baudīja mierīgu pastaigu jūras krastā.

Kādu dienu pie akmentiņa nolaidās liela vārna un paņēma to savā milzīgajā knābī. Tā sākās akmentiņa ceļojums. Vārna aizlidoja uz savu ligzdu augstu klintīs. Tur bija ligzda, kurā sēdēja mazie un izsalkušie vārnēni. Kad lielā vārna aizlidoja, mazie vārnēni sāka spēlēt ar akmentiņu un mazliet to paknābāja. Tad tas izkrita un sāka ripot pa klintīm un sisties ap citiem akmeņiem, līdz nonāca pašā lejā. Mazajam akmentiņam nemaz nesāpēja, jo tas bija ļoti ciets. Bet, kad akmentiņš palūkojās apkārt, tas pamanīja ļoti skaistu skatu! Viņš nokļuva vēl skaistākā vietā nekā bija. Tas redzēja smiltis, citus akmeņus, skaistu krastu, uz kura arī rotaļājās bērni un auga zaļas palmas un augi.

Ērika Čebotarjova ilustrācija

Daniels Glīdzdenieks, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Ričards Dzērve, Majoru vidusskola, 4. klase

Ronēns

Kādā saulainā dienā mēs ar tēti un suni Riko devāmies pastaigā gar jūras krastu. Kas tur ir? Izbrīnā visi iepletām acis!

Nedaudz saspringuši, gājām klāt. Mūsu sunītis sāka riet. Tur bija pavisam neliels ronītis. Tētis stāstīja, ka to nedrīkst aizmigt! Neko tādu sava dzīvē nebiju redzējis! Saprātām, ka Riko rejas to ļoti biedē un attālinājāmies no dzīvnieka.

Pārbraucot mājās, domāju par ronīti. Sapnī pieredzēju neticamas lietas. Kādas? To tūlīt izstāstīšu!

Ronītis sapnī īdēja, sitot ar asti pa zemi. Es paņēmu bumbu un sāku ar viņu spēlēties. Tas bija tik aizraujoši, jo viņš prata taisīt dažādus trikus. Kad ronēns bija izspēlējis, viņš apleca riņķī un žiperīgi devās uz jūras pusi. Es ar aizturētu elpu gaidīju, kas notiks, bet viņš priecīgs pagriezās pret mani, uzsita plunkšķi pa ūdeni un prom bija.

Es pamodos ar aizturētu elpu un priecīgs, jo ronēns devās uz savām mājām, bet, kā ir īstenībā, dosimies šodien atkal uz jūru, lai paskatītos – tas bija sapnis vai īstenība?

Ričarda Dzērves fotogrāfija Dzintaru pludmalē 11.04.2021.

Elza Ērgle, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase
Gundega Grīnvalde, Majoru vidusskola, 4. klase

Tikšanās ar pirātiem

Bija saulaina diena. Ar ģimeni atpūtāmies pie jūras, cēlām smilšu pilis, peldējāmies, rīkojām pikniku. Es apsēdos smiltīs, lai nobaudītu sulīgu, sārtu, saldu arbūza šķēli, līdz debesīs pamanīju veidojamies draudīgus, briesmīgus mākoņus. Tādi vēl nekad nebija manīti!

Es ļoti nobijos, jo tālumā redzēju, ka jūra kļūst nemierīga un vējš pieņemas spēcīgā... Kas tagad nu būs? Es redzēju, kā saule aizgāja aiz mākoņiem un viss palika ļoti drūms, kā arī smiltis pūta uz visām pusēm. Es pamanīju jūrā kuģi. Kuģis peldēja uz krastu. Es pagāju nostāk no jūras, lai smiltis neiepūstu man acīs. Kad kuģis piebrauca pie krasta, no tā izkāpa pirāti. Tie vēlējās zeltu. Visi bēga prom no pludmales.

Es ar saviem vecākiem paliku. “Kāpēc jūs domājat, ka šeit ir zelts?” es jautāju. ”Mums ir karte,” atbildēja pirāti.

“Meklēsim kopā?” es jautāju. Izrādījās, ka šie pirāti ir ļoti jauki, un viņi piekrita. Tā mēs sākām meklēt dārgumus. Mēs dārgumus meklējām visu dienu. Mēs tos neatradām. Nākamajā dienā mēs turpinājām. Otrajā dienā mēs bijām aizceļojuši līdz Lielupei. Vajadzēja būt, ka tie būs kaut kur tuvumā.

”Es piekusu,” teica viens no pirātiem.

”Varbūt atpūtīsimies?”

”Labi,” es teicu.

Mēs apsēdāmies un apēdām augļus, ko bijām paņēmuši no mājām. Es šajā ceļā biju devusies bez vecākiem. Kamēr ēdām, mums uzbruka gulbji.

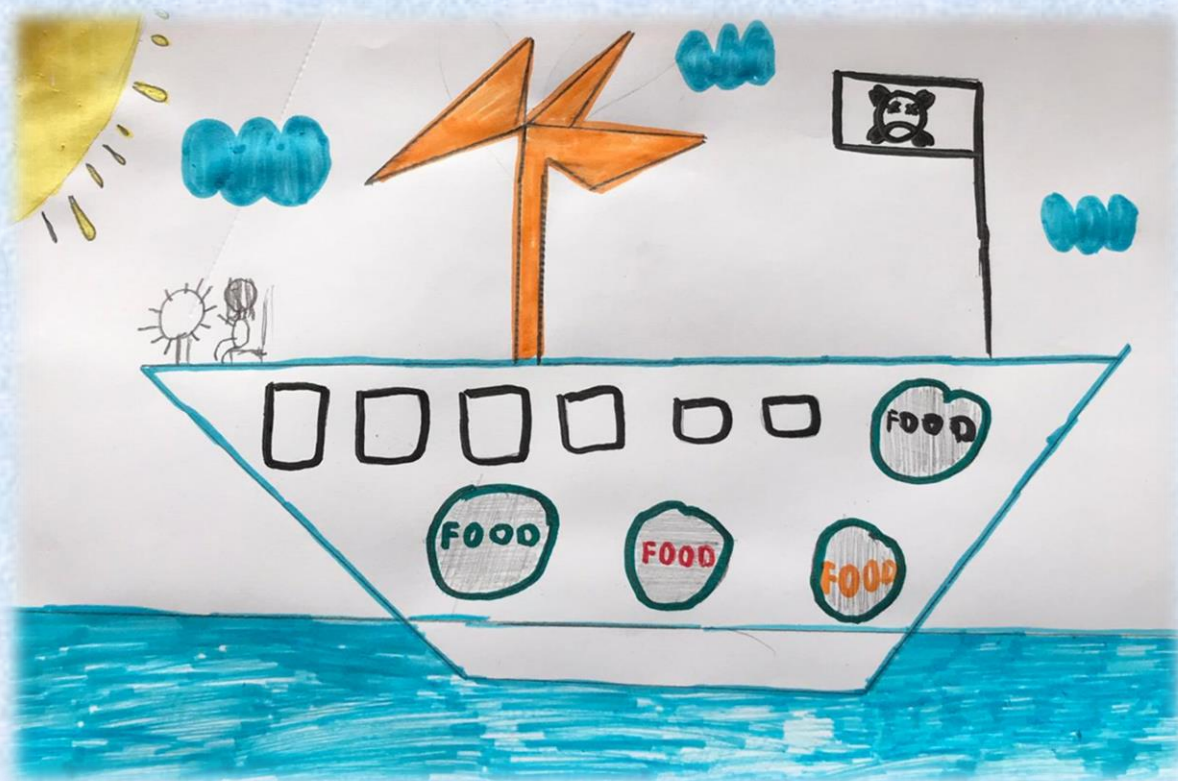
Mēs beidzām ēst un gājām prom. Tomēr turpinājām meklēt zeltu. Mēs meklējām un meklējām, līdz kāds pirāts, kuru sauca Pauls, atrada kādu alu. Mēs

devāmies tajā iekšā. Tur bija ļoti auksti. Ala bija kā tunelis, tur mēs gājām, līdz alā bija tik tumšs, ka neko vairs nevarēja redzēt. Pirātam Edgaram bija sērkokčiņi, bet Paulam nezin kāpēc zars. Abi pirāti uztaisīja lāpu. Tad mēs visu atkal redzējām.

Man likās, ka ejam jau mūžību. Līdz beidzot tuneļa beigās bija saskatāma dienas gaisma. Mēs sākām iet ātrāk. “Ehh, mēs atkal esam pludmalē,” teica Edgars. Taču tā vairs nav Lielupe, bet gan Rīgas jūras līcis. Tomēr tajā brīdī es pamanīju kaut ko ūdenī. Piegāju tuvāk, lai saprastu, kas tas ir. Es sapratu, ka tā ir kaste, es iebridu ūdenī un paņēmu to. Iznācu ārā un atvēru. Tur iekšā diemžēl nebija zelts, bet gan dzintars. Pirāti bija laimīgi, ka atraduši vismaz kādu mazu vērtību.

Pēc pieciem gadiem šajā vietā vēl joprojām ik pa brīdīm kāds atrada kādu dzintara gabaliņu.

Gundegas Grīnvaldes ilustrācija

Ervīns Fiļovs, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Aleks Jurševskis, Majoru vidusskola, 4. klase

Piedzīvojums

Es gribu tev pastāstīt interesantu atgadījumu. Kur tieši tas notika? Tas lai paliek noslēpums!

Tuvojās vakars, krastu pārklāja vēss gaiss, kaut gan ūdens bija ļoti silts. Pēkšņi krastā parādījās mamma ar bērniem. Tie bija ļoti priecīgi, ka varēs peldēties! Ūdens krastā bija sekls, un bērni sāka rotaļāties. Tika pasaukti ārā no ūdens. Mamma izdomāja spēli “Pilsētas”. Kurš tiks tālāk no krasta. Bērni zināja ļoti daudz pilsētu nosaukumu, un tādēļ viņi ātri virzījās uz priekšu. Skaisti bija vērot mammu un bērnus, kuri lēnam izzuda tumsā. Krastā varēja tikai sadzirdēt bērnu smieklus.

Tad pēkšņi es sadzirdēju kļiedzienu, ļoti skaļu kļiedzienu. Mēs visi, kuri bijām krastā, ļoti pārbijāmies un saucām “Palīgā!”, jo mamma ar bērniem jau bija tikuši tālu prom no krasta. Glābēji jau steidzās palīdzēt, bet tad mamma iesaucās: “Viss kārtībā, neuztraucieties!”. Kas tad bija noticis patiesībā? Kā izrādās, puika, kurš bija ticis vistālāk, atrada lielu akmeni sirds formā. Viņš bija tik priecīgs un laimīgs, ka skaļi iekļiedzās, bet nepadomāja, ka tas varētu nobiedēt citus atpūtniekus. Zēns uzdāvināja šo akmeni vismīļākajam cilvēkam uz pasaules – savai mammai, kura lepni parādīja šo neparasto akmeni mums visiem. Lūk, šāds interesants piedzīvojums!

Alekša Jurševska ilustrācija

Gatis Stankevičs, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Jānis Karlsons, Majoru vidusskola, 4. klase

Laivas ceļojums

Reiz Juris staigāja gar jūras malu un domāja par laivu. Citiem tādas piederēja, bet zēnam gan nebija... Un tad pēkšņi ieraudzīja laivu, kura nebija piesieta pie piestātnes, un zēns teica savai ģimenei: “Re, tur ir laiva, kuru neviens nepieskata!”

Ģimene nolēma meklēt laivas saimnieku. Viņi to piesēja pie piestātnes, lai neaizpeldētu prom. Pagāja ilgāks laiks, bet saimnieks laivai joprojām nepieteicās. Zēns prātoja: “Kā tā var būt, ka tik lieliskam peldlīdzeklim nav pielietojuma un tas vienuļi līgojas viļņos...”

Izrādījās, ka saimnieks ir tēta brālis, kas iegādājies braucamo, lai iepriecinātu krustdēliņu! Tātad Juri! Puika jutās kā laimīgākais zēns pasaulē. Nu piedzīvojumi varēja sākties!

Juris ievilka laivu mežā un skrēja uz mājām, lai paņemtu somu un brauktu jūrā! Diemžēl viņš nezināja, ko ņemt līdzi. Tādēļ viņš gāja pie draugiem pēc padomiem. Arī Jura draugi nezināja, ko ņemt līdzi. Atpakaļ pie sākumpunkta. Zēns domāja un domāja. Nākamajā nedēļā viņš izdomāja pajautāt vietējam jūrniekam! Jūrnieks Jurim teica, ka viņam vajadzētu būt vecākam, lai brauktu jūrā.

Jāņa Karlsona ilustrācija

Estere Vilciņa, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Edgars Kaufmanis, Majoru vidusskola, 4. klase

Garneles atradumi

Reiz dzīvoja kāda garnele. To sauca par Toniju. Reiz Tonijs vēlējās izpeldēt liedagā, jo viņam bija apnicis visu laiku būt ūdenī. Kādu dienu, kad Tonijs ar saviem vecākiem lēnā gaitā pārvietojās pa liedagu, tie pamanīja, ka krastā zem ūdens ir kaut kas neparasts. Tas bija kuģis. Nogrimis kuģis! Mazais Tonijs uzreiz vecākiem jautāja: “Vai varam tur ievākties un pārcelties uz dzīvi?”

Vakarā Tonija teikto vecāki apdomāja. Izlēma, ka Tonija dzimšanas dienā pārvāksies. Dēla svētku diena pienāca pavisam drīz. Liels bija viņu pārsteigums, ka nogrimušajā kuģī ieraudzīja daudz dažādu interesantu lietu. Tur vientulīgi un nekam nevajadzīgi mētājās daži galda piederumi, sašķiebies galds ar dažiem tikpat veciem krēsliem un vecas mantu kastes. Tur uz dzīvi jau bija apmetušies daži jūras gliemeži. Izskatījās, ka Tonijam iepatikās jaunā mītne, kur varēja spēlēt paslēpes, ierušināties uz nakts guļu kādā no kastēm.

Te pēkšņi atskanēja daudz balsīgs: “Daudz laimes dzimšanas dienā!” Izrādījās, ka tie bija Tonija draugi – zivtiņas, krabīši un citas garneles, kas bija sarīkojušu pārsteigumu un ieradušies jaunajās mājās, lai pārsteigtu un apsveiktu draugu. Diena bija izdevusies!

Edgara Kaufmaņa ilustrācija

Lana Novikova, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Dināra Kuldašova, Majoru vidusskola, 4. klase

Bailīgais briesmonis

Reiz kādā jūras krastā dzīvoja jūras briesmonis, tas katru reizi, kad kāds iegāja viņa mājās, visus biedēja ar savu izskatu. Pats bija pavisam mazs, bet viņa vecāki patiesi lieli un stipri! Mazais briesmonis nemaz negribēja nevienu nobiedēt, viņa sapnis bija kļūt par jūras zvaigzni un uzstāties uz lielās skatuves.

Jūras vidū dzīvoja kāda ļoti skaista un jauka nāriņa Sofija. Tai bija gari, cirtaini mati, kurus varēja izķemmēt tikai ar brīnumainu ķemmi un koši zilas, spīdīgas acis. Tā atpeldēja uz jūras krastu. Briesmonis to pamanīja un sāka baidīties.

Viņš sauca: “Tur ir briesmonis!”

Briesmonis aizskrēja uz mājām pie vecākiem un pastāstīja, ka jūras krastā sēž kaut kas briesmīgs. Viņš ir liels ar spīdīgām acīm.

Vecāki smaidīja un sacīja, ka tas nevar būt nekas briesmīgs. Pēc tam kopā ar vecākiem mēs aizgājām pie jūras, lai krastā paskatītos īstenībai acīs. Briesmoņa jau nebija, viņš bija pazudis.

Bet nākošajā naktī nāriņa sagaidīja briesmoni un jautāja: “Tu gribi būt spilgta zvaigzne?” Briesmonis ļoti gribēja, tāpēc nāriņa palīdzēja. Viņš kļuva par zvaigzni. Tas bija briesmoņa sapnis.

Dināras Kuldašovas ilustrācija

Mārtiņš Zālītis, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase
Aleksandrs Kuzovļevs, Majoru vidusskola, 4. klase

Brīnumainais stāsts

Reiz ar savu suni gāju pa liedagu. Es ieraudzīju pie krasta ļoti skaistu un milzīgu gliemežvāku. Milzīgi, milzīgi milzīgu! Neticami LIELU! Atverot to, iekšā pamanīju pudeli ar karti.

Tā bija dārgumu karte, un lejā bija uzrakstīts arī gads, kad tā tapusi.

Tas bija tālais 1334. gads.

Un es, tāpat vien, intereses pēc, ierakstīju internetā, kur atradu informāciju par šiem dārgumiem, un tur bija zelta rokassprādzes, un dimanti un vēl daudz kas vērtīgs.

Vakarā, aizejot gulēt, es redzēju piedzīvojumu pilnu sapni.

Pēkšņi es atrados savā zemūdenē pašā jūras dzelmē. Ceļā mani pavadīja delfīni un jūras zirdziņi. Lai gan zemūdens valstību biju iztēlojies bezgala skaistu, tomēr tā bija šaušalīgi spocīga – visapkārt ložņāja medūzas un citi mošķi. Es drošsirdīgi sekoju kartei cauri jūras tumšajām dzīlēm, līdz pamanīju kaut ko vizuļojam. Sākumā domāju, ka tas ir gaismas stars, bet izrādījās, ka biju uzdūries zelta lādei. Kāda laime! Jau biju izdomājis, ko ar dārgumiem iesākšu, bet tad negaidīti uzradās jūras valdnieks Poseidons un nostājās dārgumiem priekšā. Cīņa nebija viegla, bet ar gudrību man izdevās iemantot Poseidona atļauju no jūras izvest dārgumus.

Es pamodos un par brīnumu sapnis bija piepildījies – visapkārt viss laistījās vienā zeltā un dimantos.

Aleksandra Kuzovļeva ilustrācija

Ģirts Mazjānis, Jēkabpils 3. vidusskola, 3. a klase

Katrīna Lapiņa, Majoru vidusskola, 4. klase

Krabīša meklēšana

Krabītis pamodās un sagatavojās piedzīvojumiem, jo viņam tie ļoti patīk! Viņa vecāki bija pazuduši, tādēļ viņš mamma un tēta meklēšanu pārvērtā par piedzīvojumu.

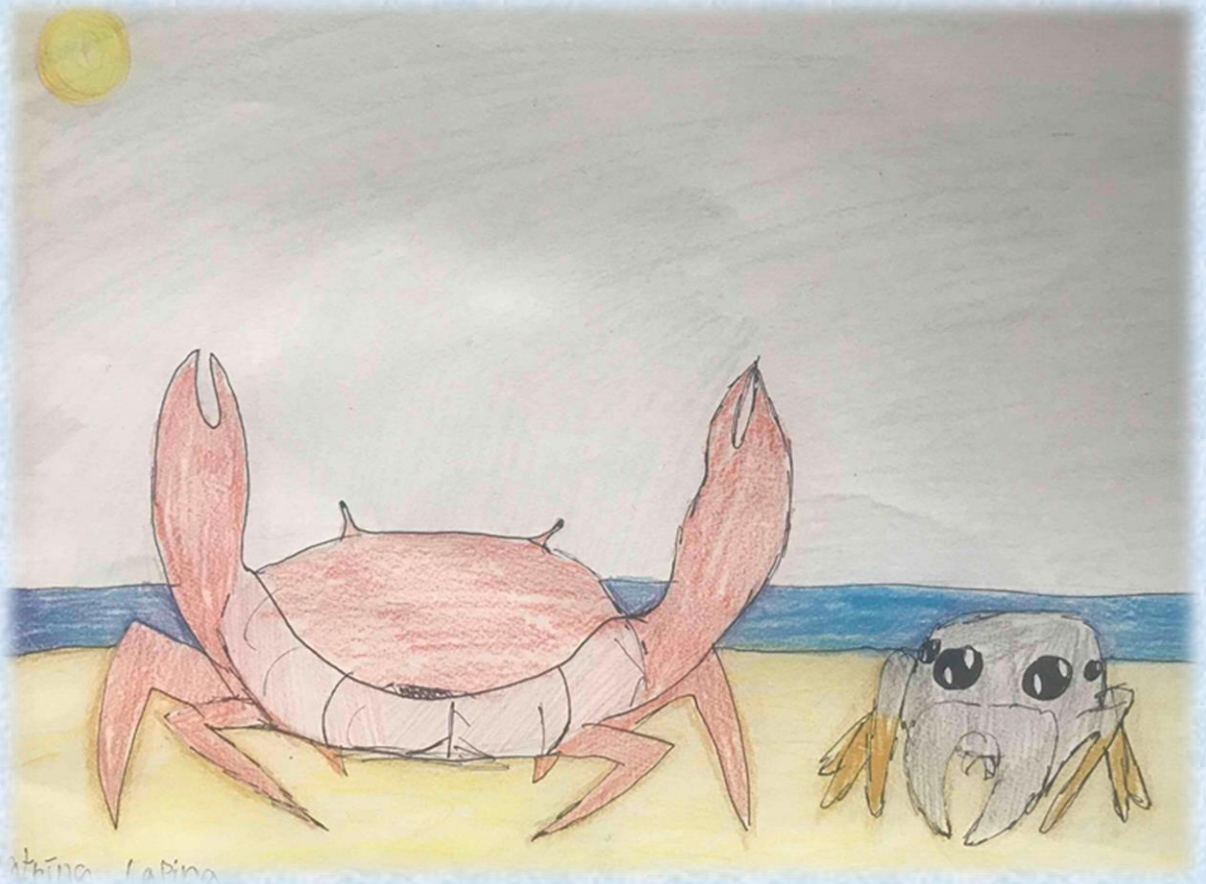
No sākuma krabītis paēda ļoti garšīgas brokastis. Tās līgani viņojās ūdenī. Ar ko mīlojās? Tas lai paliek noslēpums! Ar pilnu puncu sākās meklēšana. Lēni izgājis no mājām, tas devās uz vietu, kur pēdējo reizi bija manījis savus vecākus. Tur arī sāks meklē pazudušos radīņus. Kas tad tas? Jā, no brīnumiem atpletās mute, jo sākās KRABĪŠA BRĪNUMAINAIS PIEDZĪVOJUMS....

Tālumā ūdenī Krabītis ieraudzīja Zirneklī, kurš nemācēja peldēt. Viņš ielēca ūdenī un izglāba viņu. Zirneklis bija ļoti pateicīgs. Tad Krabītis Zirneklim izstāstīja par saviem pazudušajiem vecākiem. Zirneklis vēlējās atlīdzināt Krabītim un pieteicās palīdzēt atrast pazudušos vecākus.

Zirneklis un Krabītis pagāja kādu gabaliņu uz priekšu, taču neko neatrada. Tad Krabītis izlēma, ka tagad viņi pagulēs un atpūtīsieties, lai no rīta viņiem ir enerģija turpināt meklējumus. Nākamajā dienā Krabītis pamodās un ieraudzīja, ka Zirneklis nav blakus, sāka uztraukties, bet tad ieraudzīja, ka netālu smiltīs Zirneklis vienkārši taisa smilšu pili. Viņš izdomāja, ka viņš arī uztaisīs smilšu pili. Tā bija tik brīnumaini skaista!

Dažas stundas vēlāk krabja māte un tēvs skrēja pretim mazajam Krabītim. Kad Krabītis ieraudzīja vecākus, viņš arī sāka skriet pie vecākiem. Zirneklis sēdēja un bēdīgs skatījās uz krabju ģimeni un kā viņi apskaujas, jo Zirneklim nebija ģimenes.

Kad Krabītis ieraudzīja bēdīgo Zirneklis seju, viņš vaicāja, vai Zirneklis negribētu pievienoties krabja ģimenei. Zirneklis nopriecājās un laimīgs pieņēma jauno ģimeni. Tā Krabītis dabūja sev brāli, ar ko viņi spēlējās smiltīs visu atlikušo vasaru. KRABĪŠA BRĪNUMAINAIS PIEDZĪVOJUMS bija laimīgi beidzies.

Katrīnas Lapinas ilustrācija

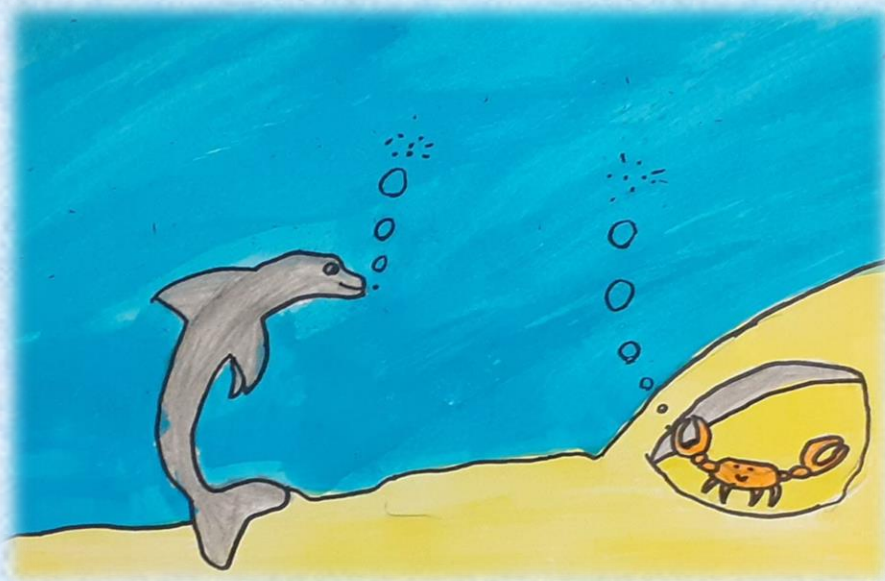
Gustavs Vasiljevs, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Marts Lūsis, Jūrmala Majoru vidusskola, 4. klase

Krabis un delfīns liedagā

Krabītis bija vēl mazs, bet gribēja jau uztaisīt SAVU alu. Delfīns bija ļoti jautrs un tam patika šļakstīties.

Krabītis sāka veidot savu alu, tā sanāca ļoti, ļoti maza, bet centās no visas sirds! Delfīnam bija jautri, jo patika veidot šļakatas un uz krabja alas sāka pilēt mazas pilītes, tad lielākas un PAVISAM LIELAS! Krabis nezināja, ko darīt! Ala sāka jukt! Viņš izskrēja no alas un tā SABRUKA! Krabītim bija ļoti bēdīgi... Viņš gribēja uzzināt, kurš sabojāja viņa jauno māju! Pie krabja piepeldēja delfīns un ļoti atvainojās, un teica, ka palīdzēs uztaisīt jaunu stiprāku, lielāku un ērtāku alu. Tad nākamo dienu delfīns atkal atpeldēja uz krabīša sabrukušo māju un sāka rakt. Viņš visu dienu strādāja un taisīja, kamēr māja bija gatava. Krabītis bija ĻOTI priecīgs un pateicās, tā viņi palika par labākajiem draugiem.

Marta Lūša ilustrācija

Miķelis Džeriņš, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Roberts Markevičs, Majoru vidusskola, 4. klase

Piedzīvojums

Es gribu pastāstīt par zilo, lielo un skaisto jūru un neticamajiem notikumiem, kas tajā risinājās.

Pasaulē jūru ir daudz. Mums ir paveicies, jo Latvija robežojas ar Baltijas jūru. Vai jūs esat bijuši pie jūras? Vai zināt, ka tās dziļumos dzīvo daudz un dažādu zivju un aug jūras augi? Arī mūsu jūrā ir daudz dzīvo radību, kam tā ir mājvieta.

Jūras asarim nebija drauga. Tas vientuļi peldēja pa ūdeni un meklēja rotaļu biedru. Pēkšņi viņš ieraudzīja milzīgu... krupī, kurš peldēja vienatnē, meklējot ēdienu. Krupis bija plēsonis, viņš bija gatavs apēst pat vienu maziņu jūras asarīti. Pēkšņi krupis ieraudzīja to pašu asarīti, kuram nebija draugu, un sāka lēnām peldēt pie asarīša. Asarītis, ieraudzīdams, ka krupis peldēja pie viņa, muka prom no visa spēka. Krupis peldēja ātrāk nekā asarītis un paspēja viņu aprīt. Asarītis to pat nepamanīja un peldēja tālāk krupja vēderā. Krupim sāka ļoti kutēt, tāpēc izspļāva viņu ārā. Pēc brīža asarītis saprata, ka bijis krupja vēderā, un apjuka, bet tad viņam iešāvās galvā laba doma. Kāpēc ir jāsatiek kāds draugs, ja var pats izdomāt iedomu draugu? Asarītis izdomāja sev stipru draugu, kurš viņu aizstāvēs. Un tad pielavījās tas pats krupis un aprija viņu atkal. Asarītim palika bail, un viņš sāka grozīties un virpuļoties krupja vēderā. Krupim atkal palika slikti, tāpēc viņš izspļāva asarīti.

Asarītim bija mācība, jāmeklē īsts draugs, kurš pastāvēs par viņu, nevis iedomu draugu, kurš neko nevar izdarīt.

Roberta Markeviča ilustrācija

Līga Svilpe, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Roberts Melnis, Majoru vidusskola, 4. klase

Piedzīvojums klases ekskursijā

Kādā jaukā dienā klase brauca ekskursijā uz lielisko, brīnišķīgo liedagu. Visi sēdās autobusā, un bērni teica, ka viņi ir uztraukušies, bet gatavi ceļam.

Drīz vien klase sasniedza galamērķi. Izkāpdami no autobusa, bērni ieraudzīja, cik tur ir skaisti! Jūra bija tik gluda kā spogulis un zila kā debesis! Saule spīdēja spoži un tās saulainie stari spēlējās pa ūdens virsmu. Visi skraidīja, spēlējās, peldējās. Tad klases skolotāja ieraudzīja vecu, krastā pamestu laivu.

Skolotāja teica, ka tur varētu uztaisīt pikniku. Kad klase tuvojās laivai un grasījās pie tās klāt piknika paladziņu, no pludmales smiltīm sāka spraukties laukā asi, spīdīgi asmeņi. Skolotāja iekliedzās, bet bērni vēl neko nemanīja un gribēja rāpties vecajā laivā. Tajā brīdī no laivas savus taustekļus pacēla milzu astonkājis. Bērni spiedza un skolotāja pat sāka raudāt. Jūra tajā mirklī kļuva koši zila, tajā sāka lēkāt rozā zivtiņas ar maziem kronīšiem, kaijas pārvērtās zelta putnos, krāsainas medūzas dejoja, šaudoties apkārt ar elektriskām šautrām. Uzradās delfīns, kas jautri smējās un sauca: “Ulrika, mosties, esam klāt!”

Ulrika atvēra acis un saprata, ka tas bijis tikai sapnis. Pārējā klase jau kāpa ārā no autobusa un skrēja uz liedaga pusi.

Roberta Melņa ilustrācija

Alise Brūvere, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase
Emīlija Anna Muceniece, Majoru vidusskola, 4. klase

Brīvdienas pie jūras

Kādā vasaras dienā uz jūru devās Kalniņu ģimene. Viņi izdomāja palikt uz nedēļu pie jūras koka mājiņā. Nolēma katru dienu peldēties un iet uz veikaliem iepirkties, un tā katru dienu, līdz beigsies nedēļa.

Kādu dienu viņi aizbrauca līdz Lietuvas jūrai un tur vēlējās pārnakšņot, un tā arī izdarīja. Kad diena bija galā, viņi ie brauca kafejnīcā un paņēma paēst. Vakarā viņi sēdēja uz dvieļiem un skatījās saulrietu, līdz pēkšņi viņi ieraudzīja kaut ko ļoti dīvainu. Viņi ieraudzīja, ka daudzi atkritumi peld jūrā, ģimene bija tik šokēta, ka viņi ieraudzīja atkritumus ūdenī. Uzreiz mēģināja to visu izlabot. Kalniņu ģimene aizgāja uz mājām paņemt gumijas cimdsus un plastmasas maisiņus. Kad ģimene beidzot bija atpakaļ pludmalē, viņi redzēja, ka bija pārāk vēls, lai lasītu atkritumus, tāpēc viņi aizgāja gulēt savā koka mājiņā. Nākamajā dienā ģimene pamodās, cerot, ka viņi vienā dienā pabeigs lasīt atkritumus. Ģimene izgāja ārā no koka mājiņas un ieraudzīja, ka atkritumu palicis vēl vairāk. Kalniņu ģimene bija atkal pārsteigta, bet viņi tāpat nepadevās un salasīja visus atkritumus no ūdens. Nākamajā dienā ģimene atkal pamodās un ieraudzīja, ka palicis tikai viens atkritums, ko ielikt atkritumu maisā, viens ģimenes biedrs paņēma to atkritumu un ielika maisā. Ģimene atkal bija laimīga un priecīga, ka visa nedēļa ir izglābta.

Emīlijas Annas Mucenieces ilustrācija

Stefans Budens, Jēkabpils 3. vidusskolas 3.a klase

Lilija Muižniece Majoru vidusskola, 4. klase

Brīnumainā puķe

Reiz kādā mājā jūras krastā dzīvoja ģimenīte. Draudzīga saime, taču tajā ļoti vientuļi jutās Ilze, jo viņai nebija ne brāļu, ne māsu. Viņiem bija liels pagalms ar šķūni. Kādu dienu, kad meitenīte gāja pagalmā spēlēties, tētis aicināja uz liedagu pastaigā. Neaizejot līdz jūrai, Ilze ieraudzīja skaistu puķi, kura atšķīrās no citām! Neliela, smilšu apbēta, tā spītīgi slējās pretim saulei. Meitene to saudzīgi izrāva un nesa mājās. Ielika podiņā, uzbēra zemi, sāka to aprūpēt. Naktī viņa redzēja sapni, kurā viņai puķīte pastāstīja kādu neticamu stāstu...

Es zinu, ka tu jūties vientuļi. Es arī kādreiz jutos vientuļi. Es domāju, ka man jābūt tādai kā pārējām puķēm, un, jo vairāk es par to domāju, jo vientuļāk jutos. Bet es sapratu, ka es kļūdījos. Katrs ir atšķirīgs, un, ja visi būtu vienādi, nebūtu interesanti. Viss ir labs, tikai ne visi to redz. Vaina nav tajā, ka tev nav brāļu un māsu. Vaina ir tajā, ka tu liec sev justies vientuļi.

Ilze pamodās. Viņa domāja: "Vai es pati sev visu laiku traucēju? Tas ir steidzami jāmaina!" Un tagad viņa vairs nevienu dienu nejutās vientuļi. Viņa tagad saprata, ka viņai bija nepareiza attieksme. Ir jāpieņem sevi tādu, kāds tu esi.

Lilijas Muižnieces ilustrācija

Neo Andrejevs, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Gustavs Patmalnieks, Majoru vidusskola, 4. klase

Labākie draugi

Kādā saulainā rītā, labākie draugi atkal satikās. Dzintars un jūra.

Dzintaram ļoti patika, kad jūras viļņi spēlējās ar viņu. Abiem bija kopīgs sapnis.

Viņi ļoti vēlējās nokļūt aiz horizonta robežām.

Jūra ar saviem viļņiem varēja nokļūt visur, kur vēlējās, bet viņa nevarēja atstāt savu labāko draugu jūras krastā.

Tāpēc abi kopā vienojās par to, ka jūra nesīs dzintaru uz horizontu. Viņi dienām ilgi peldēja uz horizontu, līdz dzintars pateica, ka kļūst mīkstāks, jo viņa izveidojās caurums, kurā iekšā tek ūdens un padara to mīkstāku. Jūra saprata, ka viņi netiks līdz horizontam, un aiznesa dzintaru atpakaļ, un teica savam draugam putnam, lai aiznes dzintaru līdz horizontam un viņi tiksies tur. Tā draugi sasniedza horizontu un dzīvo joprojām laimīgi.

Gustava Patmalnieka ilustrācija

Juta Dance, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Toms Rasa, Majoru vidusskola, 4. klase

Varenā jūras zvaigzne

Reiz kādā jaukā, saulainā dienā jūras Zvaigzne sildījās saulē. Zvaigznei bija garlaicīgi, jo viņai nebija draugu. Bet viņa arī bez draugiem spēja pati ar sevi spēlēties un sevi uzjautrināt.

Kādu dienu saulē sildījās arī Akmens. Tas bija liels, gluds, bet nevīžīgs. Zvaigzne pienāca pie Akmens un vaicāja tam: „Vai tu negribi ar mani draudzēties?” Akmens atbildēja: „Protams!”

Akmens kopā ar jūras zvaigzni gāja sauļoties pie jūras. Jūras zvaigzne gribēja saldējumu, akmens piekrita, tā arī abi draugi gāja pirkt saldējumu. Akmenim garšoja riekstu saldējums, bet jūras zvaigznei garšoja zemeņu saldējums. Akmens pamanīja pārdevēju, un pār viņu noskrēja skudriņas. Pārdevējs bija ar lieliem, spiciem, spīdīgi baltiem zobiem. Tā bija?

Toma Rasas ilustrācija

Loreta Kovnacka, Jēkabpils 3. vidusskola, 3. a klase
Grēta Gabriela Rullmane Majoru vidusskola, 4. klase

Pazudušais lācītis

Kādā saulainā un tveicīgā vasaras dienā liedaga smiltīs gulēja rotaļlieta, kuru bija aizmirsis kāds mazulis. Mazais, brūnais un apbružātais lācēns nesaprata, kur īsti atrodas. Netālu viņš pamanīja kaiju, kas viņam tuvojās.

“Kas tu esi un kurp dodies?”

“Mani sauc Tedis un esmu pazudis no savas ģimenes,” atbildēja lācēns.

“Nāc! Es tev palīdzēšu atrast vecākus, jo jūras krasts ir garš un tev vienam būs garlaicīgi!”

Tā viņi abi devās pretī nezināmajam. Pēkšņi pāri pārlaidās tumša ēna... Kas tas bija? Ceļabiedri sastinga un pārsteigumā iepleta acis. Pēkšņi viņi ieraudzīja mani! Mazulis mani pacēla un samīļoja. Visi bija laimīgi. Mēs gājām uz mājām, kur bija citi mani rotaļu biedri. Zilonis, dinozaurs, zaķis un zaļie mazie zaldātiņi. Vakarā mazulis ņēma mani gultiņā un mums bija jauki sapnīši.

Grētas Gabrielas Rullmanes ilustrācija

Ieva Bokāne, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Selīna Samanoviča, Majoru vidusskola, 4. klase

Varenais izbrauciens pie jūras

Es stāstīšu par meitenītes Esteres un viņas vecāku izbraucienu pie jūras.

Reiz vasaras vidū mums ar vecākiem bija plānots doties izbraucienā uz jūru. Mēs braucām ilgi jo ilgi, ceļš patiesi bija tāls, bet mēs devāmies garām daudzām interesantām vietām, piemēram, Akvaparkam un ļoti interesantām skulptūrām. Kad nonācām galamērķī, mūs sagaidīja vīrelis pie skaistas, mazas mājiņas, kura atradās pie jūras. Mājiņā – pārsteidzoši mājīgi, un tur bija arī grils, uz kura mēs labprāt uzceptu desiņas, bet... tās bija pazudušas no lielās pārtikas somas! Tētis teica, ka nav ko uztraukties. Mamma piebilda, ka mums ir vēl arī kotletes. Vecītis pateica, ka viņam ir desiņas.

Tad mēs uzcepām gan desiņas, gan kotletes. Uz smaržu atskrēja vecīša sunīte, un viņu sauca Zoja. Zojai bija 4 gadi. Kad uzcepās desiņas un kotletes, mēs paēdām. Tad mēs gājām pārgērbties. Pēc laika, kad mēs pārgērbāmies un gājām peldēties, tad izskrēja vīriņa mazmeita Sandija. Viņa prasīja, vai var iet peldēties kopā ar mums. Mamma pateica, ka drīkst doties peldēties kopā ar mums.

Tā pēc laika mēs papeldējāmies, un pienāca vakars, mēs savācām mantas un devāmies mājup.

Selīnas Samanovičas ilustrācija

Selīna Ročāne, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Annija Sarkane, Majoru vidusskola, 4. klase

Liedagā

Kādā vasaras dienā, kad debesis bija apmākušās, jūra izskaloja skaistus gliemežvākus. Bērni, kas staigāja pa jūras krastu, ieraudzīja šos gliemežvākus un nolēma paņemt dažus sev līdzī uz mājām, jo tie bija pārāk skaisti un neparasti.

Kad bērniem bija jābrauc mājās, viņi bija noskumuši, jo jaunajiem pētniekiem ļoti patika pavadīt laiku brīvā dabā pie jūras. Vecāki todien apsolīja, ka noteikti atbrauks nākošās nedēļas piektdienā.

Solītajā dienā bērni atgriezās pie jūras, lai sameklētu krāšņos gliemežvākus, bet negaiss un vējš skaistos gliemežvākus bija apracis smiltīs, no jūras izskalodams kaudzi jūras zāļu ar dažāda izmēra jūras noslīpētiem koka gabaliņiem.

Liedags bija pārvērties. Bērniem bija iecerēta jauna nodarbošanās. Vieni skrēja skraidīt pa mīkstajām jūras zālēm, citi lasīja interesantas formas koka gabaliņus, lai pēc tam veidotu koka rotaslietas.

Annijas Sarkanē ilustrācija

Kitija Prokofjeva, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Adrians Sproģis, Majoru vidusskola, 4. klase

Zivs un akmens

Kādā vienā parastā dienā zivs atradās uz akmens un domāja: “Kas iepriecinās šo garlaicīgo dienu?” Pēkšņi tā saldi iemīga uz akmens. Zivs pamodās no dīvainas skaņas, jo nāca liels, ļoti liels vilnis.

Akmens ieblāvās: “Ak, nē!”

Akmenim uzgāzās liels plastmasas maiss. Zivs bija pārbijusies, jo iestājās liela tumsa. Tā zivs no bailēm aizmigla ļoti ātri. Viņa pamodās ūdens vidū un nezināja vairs, kur bija akmens, un viņa meklēja ļoti ilgi, līdz viņa padevās. Kamēr viņa peldēja mājās, viņa ieraudzīja to akmeni, un tad viņa sēdēja vēl uz akmens.

Adriana Spoģa ilustrācija

Emīlija Catlakša, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Andris Strapcāns, Majoru vidusskola, 4. klase

Martas kolekcija

Mazā meitene Marta staigāja pa jūras krastu. Viņai patika skaisti akmeņi. Un, kad gāja garām kādam mazam akmentiņam, Marta to ņēma rokā un lika kabatā. Tā darīja ar katru akmentiņu, kurš viņai patika, un krāja sev kolekciju. Bet, kad Martai bija jau pilnas kabatas ar liedaga skaistumiem, viņa saprata tālāko rīcību...

Marta nolēma, ka radīs savu “Īpašo dārgakmeņu izstādi”!

To izdomājusi, Marta priecīgi devās mājās un visus savus jauniegūtos dārgumus rūpīgi salika atvilktnē, kas atradās viņas rakstāmgaldā. No šīs dienas Marta katru dienu centās tikt līdz pludmalei un salasīt vēl akmentiņus, lai plānotā izstāde būtu arvien plašāka un plašāka! Un katru vakaru pirms gulētiešanas Marta vēlreiz pārskatīja savu guvumu, lai laimīga par paveikto dotos pie miera.

Sanāca tā, ka tajā laikā Martas vecāki būvēja saimniecības ēku, kurā glabātos visi saimniecības darbos nepieciešamie rīki un piederumi. Šī būve jau bija gandrīz gatava. Vēl bija palikuši tikai ēkas apdares darbi. Martas vecāki bija pārliecināti, ka ēkai nepieciešami kādi skaistuma elementi, jo ģimenes māja atradās ļoti skaistā vietā. Martas ģimenei bija padomā dažādi varianti, kā ēku izrotāt. Tomēr beigās viņi nolēma, ka vislabāk būtu izmantot dabiskus materiālus. Tad nu viņi Martai palūdza, lai viņa tuvākajā apkaimē sameklē kādus interesantus un dekoratīvus akmentiņus.

Marta palika domīga. Savējos akmentiņus būvdarbiem atdot viņa nevēlējās. Neviena no viņas ģimenes līdz šim nebija par “Īpašo dārgakmeņu izstādes” kolekciju neko uzzinājis. Un viņa nevienam arī neko nebija par to stāstījusi vai rādījusi. Tas taču bija Martas Lielais Noslēpums!!! Bet ko nu? Kur dabūt citus jaukus akmentiņus?

Taču nākamajā naktī Marta redzēja svarīgu sapni: tur bija jaunā saimniecības ēka, kas bija izdekorēta ar visiem viņas Īpašajiem dārgakmeņiem! Un tā TIK labi izskatījās!

No rīta pamostoties, Marta nu bija pārliecināta, ka tā tiešām ir vislabākā ideja: ēkas siena taču būs vislabākā un redzamākā izstāde, kādu vien var vēlēties, daudz

labāka par viņas rakstāmgalda atvilktni! Un galu galā: nevar taču istabā tik ilgi glabāt kaudzi ar akmeņiem! Tā nu Marta laimīga un visiem par pārsteigumu atnesa uz būves laukumu visus savus tik ilgi un rūpīgi vāktos un lolotos akmentiņus. Drīz tie tika iebūvēti saimniecības ēkas sienā un palika tur uz visiem laikiem.

Tagad visi varēja aplūkot un priecāties par Martas kolekciju!

Andra Strapcāna ilustrācija

Toms Audzers, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Keita Štrausa, Majoru vidusskola, 4. klase

Bailīgā meitene

Kādā saulainā vasaras dienā meitenīte Anna ar savu ģimeni aizbrauca ilgi gaidītajā ceļojumā uz jūru. Bija vasara, siltie saules stari rosināja domas par atpūtu un izklaidēm.

Nonākusi galamērķī, meitene nolēma izveidot smilšu cietoksni. Anna to no sākuma uzbūvēja un tad sākās piedzīvojums! Viņa sāka meklēt arī dekorus. No sākuma pamanīja gliemežvākus, bet tiem blakām... medūzas. ĪSTAS MEDŪZAS!

Annai bija ļoti bail no medūzām, tāpēc viņa aizskrēja pie vecākiem un lūdza padzīt tās prom! Vecāki teica, ka medūzas neko sliktu neizdarīs, viņas vairāk baidās no tevis kā tu no viņām. Tad Anna aizgāja pie medūzām, paskatījās un nodomāja, ka tiešām viņas man neko nenodarīs. Anna paņēma medūzu rokā un redzēja, cik tā ir skaista un spīdīga. Meitene saprata, ka vecāki saka taisnību! Tā Anna ar savu ģimeni baudīja brīvdienas, un Anna vairs nekad nebaidījās no medūzām, ko sastapa jūras krastā!

Keitas Štrausas ilustrācija

Renards Žagars, Jēkabpils 3. vidusskola, 3.a klase

Alise Žuravļova, Majoru vidusskola, 4. klase

Pirātu dzīve

Vai esi dzirdējis par Pirātakmentiņu Džeiku? Es pastāstīšu, bet no paša sākuma! Viņš ir uzaudzis pavāru ģimenē, bet vienmēr gribējis būt pirāts. Tā nu viņš ir piepildījis sapni un uz koka mizas apceļo jūras, meklējot salas un zemes, pie kurām noenkuroties.

Tā nu viņš ilgi kuģoja un pamanīja kādu pavisam nelielu valsti Baltijas jūras krastā – LATVIJU. Te arī apmetās. Un viņa dzīvē sākās neticami piedzīvojumi...

Džeiks, kad atrada Latviju, nezināja ko darīt, jo viņš bija viens pats. Viņam bija jāatrod kāds draugs, kurš viņam palīdzēs! Viņš staigāja un staigāja, un ieraudzīja vienu puiku.

Džeiks pieskrēja un teica: “Labdien! Labdien!”

Puisītis atbildēja: “Labdien!”

Viņi izrunāja neparasto situāciju, pastāstīja par ceļojumiem. Tā puisītis sadraudzējās ar pirātu! Un viņi bija labākie draugi uz mūžu!!!

Alises Žuravļovas ilustrācija

Rēzija Kalviša, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase
Aleksandrs Kuzovļevs, Majoru vidusskola, 4. klase

Liedagā

Vasara. Vakars. Saulriets. Vīrs jūras ir redzami rozā mākoņi.

Pa liedagu pastaigājas mērkaķītis Toksons, kurš sapņo satikt vardi Sašu Matašu, jo savā sirdī arī bija varde. Toksons bija apceļojis puspasaulē, bet savu īsto vardi tā arī nebija atradis ne Parīzē, ne Londonā, ne Taizemē. Mērkaķītis bēdīgs meta jūrā oļus.

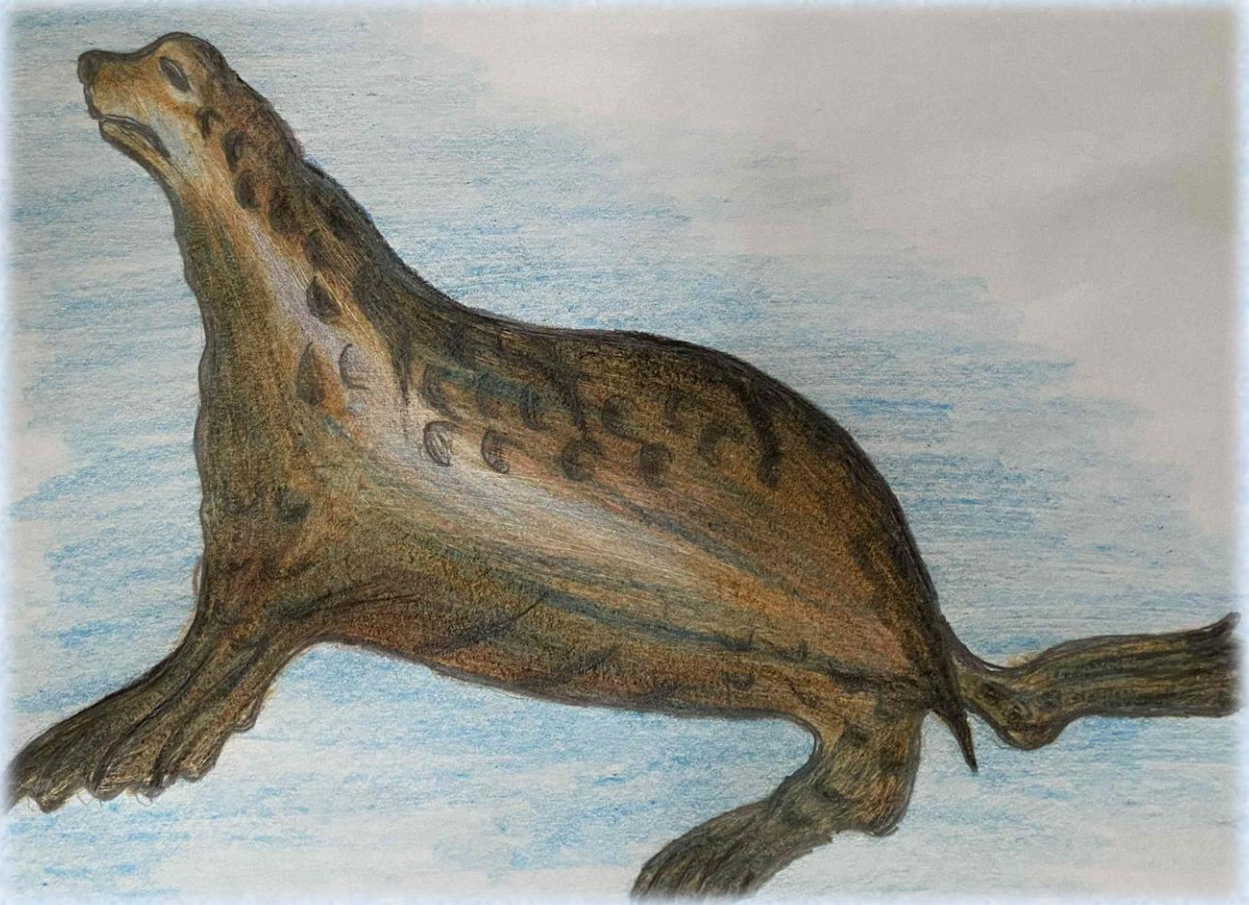
Gabaliņu tālāk jūrai tuvojās kaķis Silnis Sluka, viņš bija agresīvi noskaņots, jo nupat bija pildījis pārbaudes darbu matemātikā uzdevumos.lv un juta, ka nebūs laba atzīme. Arī māte bija sabārusi Silni par nemazgātajiem traukiem, turklāt māsa bija saplēsusi viņa telefona stikliņu.

Pēkšņi abu skatienus piesaistīja kaut kas neparasts. Tas gulēja smiltīs un šņāca.

Izbrīnīti un mazliet sabijušies, Toksons un Silnis gāja skatīties, kas tur smiltīs īsti rosās. Par brīnumu viņi ieraudzīja mazu, pelēku ronēnu, kuram bija ievainota astīte. Viņš apjukumā locījās un no bailēm šņāca, jo nesaprata, kā tikt atpakaļ uz jūru, kur to gaidīja viņa ģimene.

Metuši savas raizes pie malas, mērkaķītis un kaķis zibenīgi metās palīgā ronēnam. Gudrais Toksons, kurš bija apceļojis puspasaulē, ātri atrada risinājumu kā palīdzēt savainotajam roņukam. No smilgām viņi uztaisīja segu, uzvēla roņuku uz tās un aizvilka to līdz jūrai. Sajutis jūras tuvumu, roņuks atžirga un ar vienu kustību pateicīgs ieslīdēja atpakaļ jūrā.

Uzreiz Toksonu un Silni pārņēma miera un laimes sajūta, jo abi bija paveikuši labu darbu – palīdzējuši kādam grūtībās.

Aleksandra Kuzoļeva ilustrācija

Ņikita Vorobjovs, Jēkabpils 3. vidusskola, 4.b klase

Gustavs Patmalnieks, Majoru vidusskola, 4. klase

Jūras gliemežvāks

Mūsu stāsts sākas siltā vasaras dienā ābeļdārzā. Zem ābeles dzīvoja gliemezīte. Viņa bija neparasta, bez mājiņas. Tā katru dienu meklēja māju.

Gliemezīte sapņoja par neparasto, lai atšķiras no citiem. Kādā rītā atlidoja jūras kaija. Viņa bija pārsteigta, ka gliemezīm nav mājas! Gliemezīte pastāstīja savu bēdu. Kaija gribēja palīdzēt, piedāvāja aizlidot uz liedagu. Liedagā bija ļoti daudz jūras gliemežvāku – gan lieli un mazi, balti un raibi. Tajā pašā dienā viņi lidoja uz liedagu meklēt skaistāko gliemežvāku. Jūras krasts bija milzīgs un skaists, bet skaistāko gliemežvāku nevarēja atrast. Viņi sāka prasīt iedzīvotājiem, bet nevarēja atrast.

Visi iedzīvotāji teica, ka tāda gliemežvāka nav. Kaija zināja, ka tāds ir jāatrod. Viņi turpināja meklēt. Pēkšņi viņi atrada burvju gliemežvāku, kas zināja, kur ir krāsainais un raibais, un skaistais gliemežvāks. Vajadzētu paskatīties zem akmens, tur tas noslēpies guļ.

Tā gliemežvāks atrada skaisto gliemežvāku un dabūja savas mājas.

Alises Žuravļovas ilustrācija